НАРОДНА
АРМІЯ
6 квітня, 2017
#14 {5494}

У 122-му БАТАЛЬЙОНІ 130 ОРДЕНОНОСЦІВ

Нещодавно цей десантний підрозділ відзначив свою другу річницю

стор. 4-5

ДЕСАНТНИК ОДНИМ ПОСТРІЛОМ ІЗ ПТРК ЗНИЩИВ ВОРОЖУ БМП

24-річний уродженець Черкащини Стас належить до покоління молодих офіцерів, яких називають «лейтенанти війни»

стор. 8

КІЛЬКІСТЬ ПРАКТИЧНИХ ЗАХОДІВ У ПРОГРАМАХ ПІДГОТОВКИ ВІЙСЬК ЗБІЛЬШИЛАСЯ НА 25%

Усі зміни стосовно вишколу бійців упроваджують оперативно та постійно на основі ґрунтовного аналізу й досвіду, здобутого в АТО

стор. 10

ЗРВ ПОПЕРЕДЖАЮТЬ: ЦЬОГО РОКУ СТРІЛЯТИМУТЬ ІЩЕ БІЛЬШЕ

Зенітні ракетні війська прагнуть досягти тактичної сумісності з підрозділами протиповітряної оборони НАТО

стор. 12

І МІНИ ЗНИЩИЛИ, І СУМІСНІСТЬ ПІДВИЩИЛИ

Військово-морські навчання НАТО типу PASSEX сприяють зміцненню безпекової ситуації та підвищують рівень протимінної оборони в Чорноморському регіоні

стор. 13

12 КВІТНЯ — ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ АВІАЦІЇ ТА КОСМОНАВТИКИ

НИНІ СТРАТЕГІЧНИМ ПАРТНЕРОМ УКРАЇНИ В КОСМОСІ Є США

стор. 15

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ФРОНТ:

ГРОМАДЯНСЬКІ СВОБОДИ, ЯКИХ НЕ СТАЛО,

або Хто робить беззаконня нормою життя на тимчасово окупованому Донбасі?

стор. 17

БРОНЕАВТОМОБІЛЬ «КОЗАК-2» ПРИЙНЯТО НА ОЗБРОЄННЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ВІЙСЬКА

Він має захищати екіпаж від вогню зі стрілецької зброї калібру 7,62 мм, осколків боєприпасів і мін

стор. 18

КАТИ НКВС УМІЛО ПРИХОВУВАЛИ СЛІДИ ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ УКРАЇНЦІВ

У місцях масових страт більшовики облаштовували парки відпочинку, розважальні заклади

стор. 22

Матеріали цього номера та архів попередніх номерів доступні на нашому сайті www.na.mil.gov.ua

Фото Дмитра МУРАВСЬКОГО

ЗБРОЙНІ СИЛИ СВОЇХ НЕ КИДАЮТЬ

НИНІ У ВІТЧИЗНЯНОМУ ВІЙСЬКУ СЛУЖИТЬ ПОНАД 50 ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ, ЯКІ ПІД ЧАС БОЙОВИХ ДІЙ В РАЙОНІ АТО ДІСТАЛИ ВАЖКІ ПОРАНЕННЯ АБО КАЛІЦТВА

стор. 7

«ПОДАЛЬШЕ ПРОТИСТОЯННЯ АГРЕСІЇ РОСІЇ НЕМОЖЛИВЕ БЕЗ ПЕРЕОСНАЩЕННЯ АРМІЇ СУЧАСНИМИ ЗРАЗКАМИ ОВТ»

Під час спільного брифінгу Міністра оборони України генерала армії України Степана Полторака та Міністра національної оборони Канади Харджита Саджжана в Оттаві

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак та Міністр національної оборони Канади Харджит Саджжан підписали в Оттаві «Домовленість про оборонне співробітництво між Міністерством оборони України та Міністерством національної оборони Канади і ЗС Канади»

Як повідомили в Управлінні комунікацій та преси МО України, цей документ важливий для військової співпраці та сприятиме налагодженню практичних контактів із представниками оборонної промисловості Канади, що дозволить покращити забезпечення ЗС України сучасною військовою технікою та озброєнням.

— Ми усвідомлюємо, що подальше протистояння агресії РФ неможливе без переоснащення армії сучасними зразками зброї оборонного характеру та військової техніки, — наголосив генерал армії України Степан Полторак після підписання документа.

Міністерство оборони України також співпрацюватиме з Канадою у сфері кіберзахисту, що дуже актуально, адже за останні три роки Російська Федерація здійснила на Україну більше семи тисяч кібератак.

— З огляду на потреби Збройних Сил України та можливості ВПК, перспективною є кооперація вітчизняного ВПК з підприємствами оборонної індустрії Канади в авіаційній галузі, виробництві патронів та боєприпасів, бронетехніки, радіоелектроніки, систем управління та зв'язку, — сказав генерал армії України Степан Полторак.

Під час зустріч Міністра оборони України з депутатами Парламенту Канади обговорювалися безпекова ситуація на Донбасі, розширення географії проведення навчань канадськими інструкторами в Україні, а також розширення підготовки у складі підрозділів, створення діалогу на рівні керівників підрозділів двох армій тощо.

— Ми готові ризикувати нашим життям та здоров'ям заради майбутнього наших дітей, заради майбутнього країни. Сьогодні ми обороняємо наші кордони та демократичні цінності всього світу, — наголосив під час зустрічі генерал армії України Степан Полторак. — Ми розраховуємо, що Канада й надалі підтримуватиме нашу позицію на всіх міжнародних майданчиках та готова якнайшвидше приступити до реалізації підписаної Домовленості про співробітництво.

МІНОБОРОНИ РОЗРОБИЛО ПРИНЦИПОВО НОВУ ПРОГРАМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬКОВИХ КВАРТИРАМИ

За словами Міністра оборони України генерала армії України Степана Полторака, ця програма принципово відрізнятиметься від попередніх, адже в ній реалізований абсолютно інший підхід. Розробкою цієї програми займалися фахівці оборонного відомства спільно з партнерами з Великої Британії, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

Зокрема йдеться про створення типових комплексних військових містечок.

— Таких комплексів ми цього року плануємо збудувати три: в Дачному Одеської області, Черкаському Дніпропетровської області — безпосередньо на полігоні, щоб була можливість проводити навчання, а також на полігоні «Широкий Лан», де будівництво вже почалося, — повідомив генерал армії України Степан Полторак під час брифінгу в Києві.

На Одещині передбачається збудувати декілька об'єктів. Зокрема, цього року планується здати в експлуатацію 80-квартирний будинок, виділені кошти на будівництво штабу Військово-Морських Сил, а також створення бази ВМС.

— На території вже створені ліцей та Інститут Військово-Морських Сил, буде штаб, підрозділи забезпечення, а також навчальний центр і кілька будинків для забезпечення житлом військовослужбовців, — зазначив генерал армії України Степан Полторак.

Міністр оборони України також повідомив, що цьогоріч в Одесі заплановано завершити ремонт гуртожитку для розміщення 400 військовослужбовців.

НА БУДІВНИЦТВО (ПРИДБАННЯ) ЖИТЛА ДЛЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ У 2017 РОЦІ ПЕРЕДБАЧЕНО ПОНАД 751 МІЛЬЙОН ГРИВЕНЬ

Набуло чинності розпорядження Кабінету Міністрів України від 29 березня 2017 року «Про розподіл коштів, передбачених у державному бюджеті за програмою 2101190 «Будівництво (придбання) житла для військовослужбовців Збройних Сил України на 2017 рік». Загалом на ці цілі буде спрямовано понад 751 мільйон гривень.

Розпорядженням визначено напрями використання бюджетних коштів. Так, на будівництво (реконструкцію) об'єктів розподілено майже 300 мільйонів гривень. Зокрема передбачено будівництво 129-квартирного житлового будинку в Черкасах, трьох п'ятиповерхових 40-квартирних житлових будинків, перша черга 40 квартир (у військовому містечку №1, село Клугино-Башкирівка, м. Чугуїв Харківської області). Житло будуватиметься й в інших гарнізонах. Так, у Кропивницькому зводитимуть 140-квартирний житловий будинок. Розподілено кошти на це у містах Бердичів, Миколаїв, Кривий Ріг, Стрий, с. Старичі Львівської області.

Відповідно до урядового розпорядження проведуть реконструкцію будівель казарм у житлові будинки у містах Подільськ Одеської області, Яворів, Васильків, Рівне та інших гарнізонах.

Розподілено понад 231 мільйон гривень на придбання житла на вторинному ринку на умовах пайової участі. На 2017 рік виділено 219,5 мільйона гривень на виплату грошової компенсації військовослужбовцям та членам їхніх сімей за належне їм для отримання жиле приміщення.

Володимир ЧІКАЛІН

ЗБІЛЬШУЄТЬСЯ РОЗМІР НАДБАВКИ ЗА ВИКОНАННЯ БОЙОВИХ ЗАВДАНЬ

Починаючи з квітня цього року розмір грошової винагороди за виконання бойових завдань у районі антитерористичної операції військовослужбовцям Збройних Сил України буде збільшено до 7500 грн. Про це повідомив Президент України Петро Порошенко на урочистостях із нагоди випуску слухачів оперативно-стратегічного та оперативно-тактичного рівнів підготовки Національного університету оборони України ім. Івана Черняховського.

«Після консультацій з Міністром оборони, з начальником Генерального штабу я прийняв рішення і доручив, щоб із 1 квітня підвищити розмір додаткової грошової винагороди за виконання завдань в антитерористичній операції», — сказав глава держави.

«Збільшуємо ще на 1500 грн. І в цілому, додатково до заробітної платні, грошове забезпечення становитиме 7500 грн», — повідомив Петро Порошенко, наголосивши, що йдеться про бійців, які виконують бойові завдання безпосередньо на лінії зіткнення.

За його словами, для тих, що виконують бойові завдання на другій лінії, розмір надбавки збільшено на 1100 грн. «Загальний обсяг доплати становитиме 3500 грн додатково», — сказав Президент і підкреслив, що в обох випадках ідеться про додаткову надбавку до основної заробітної платні.

«СИЛИ ТА ЗАСОБИ В РАЙОНІ АТО ПОВНІСТЮ ЗАБЕЗПЕЧЕНО БОЄПРИПАСАМИ, ОЗБРОЄННЯМ І ТЕХНІКОЮ»

На складах та базах зберігання достатньо озброєння й боєприпасів, щоб виконати завдання, яке стоїть перед Збройними Силами України. На цьому наголосив Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

За його словами, з урахуванням доповідей робочої групи, яка вивчала стан справ під керівництвом заступника Міністра оборони України, ця надзвичайна подія в Балаклії не завдала значної шкоди, яка б вплинула на стан боєздатності Збройних Сил України. На арсеналі залишилося трохи більше як 30 відсотків боєприпасів.

Також глава оборонного відомства спростував чутки перед представниками ЗМІ щодо халатного зберігання боєприпасів на цьому арсеналі й додав, що нині відбувається повторний аудит для визначення точної кількості й кваліфікації боєприпасів, озброєння й техніки, які було втрачено внаслідок надзвичайної події. Крім цього, за його словами, протягом останніх кількох років із цього арсеналу приблизно 50 тис. тонн боєприпасів було розосереджено на інших базах і в сховищах, а також було вжито заходів із підвищення технічної оснащеності цього арсеналу.

У БАЛАКЛІЇ ЗНЕШКОДЖЕНО БЛИЗЬКО 6000 ВИБУХОНЕБЕЗПЕЧНИХ ПРЕДМЕТІВ

На 65-му арсеналі тривають роботи з ліквідації наслідків надзвичайної події. До них залучено понад 130 військовослужбовців інженерних військ ЗС України, які здійснюють розмінування та розбирають завали на технічній території й по периметру охорони військової частини з використанням інженерних машин розгородження ІМР-1, повідомляє Управління комунікацій та преси МО України.

На сьогодні військові сапери знайшли та знешкодили близько 6 тис. вибухонебезпечних предметів, з яких 830 знищено на спеціальному полігоні. Тривають роботи з відновлення військового містечка, розташованого поруч з арсеналом.

Щоб запобігти пожежам на військових об'єктах зберігання, у Києві відбулась робоча нарада з питань забезпечення живучості арсеналів, баз і складів, у якій узяли участь відповідальні посадові особи Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України, експерти й представники підприємств — виробників продукції, котру використовують для забезпечення вибухопожежобезпеки потенційно небезпечних об'єктів. Наголошено, що завдяки налагодженню в Балаклії дієвої системи безпеки вдалося уникнути людських жертв і критичних руйнувань інфраструктури міста.

«РЕЖИМ ТИШІ»: РОСІЙСЬКІ ОКУПАНТИ ГАТЯТЬ — НАШІ НА ПРОВОКАЦІЇ НЕ ПІДДАЮТЬСЯ

У КРАСНОГОРІВЦІ ВОРОГ ПОЦІЛИВ ІЗ МІНОМЕТА В П'ЯТИПОВЕРХОВИЙ ЖИТЛОВИЙ БУДИНОК

Із початку оголошення чергового «режиму перемир'я» минув фактично тиждень, однак зведення з району АТО не додають оптимізму. Утім якихось особливих ілюзій із цього приводу українські військовослужбовці вже давно не мають. За словами командирів підрозділів, які тримають оборону на ділянці відповідальності ОТУ «Маріуполь», російські окупанти зазвичай не дотримуються свого слова й використовують «режим тиші» для перегрупування сил, обладнання нових позицій, повітряної розвідки й провокаційних обстрілів для виявлення систем вогню та оборони української армії

За інформацією офіцерів штабу ОТУ «Маріуполь», хоча інтенсивність обстрілів із важкого озброєння на Маріупольському напрямку зменшилася, збройні провокації з використанням стрілецької зброї, великокаліберних кулеметів і гранатометів усіх систем тільки зростають. Цими днями ворог із мінометів калібром 120 і 82 мм обстріляв наші позиції, зокрема в Красногорівці, Березовому, Павлополі.

Наслідки обстрілів російськими окупантами Красногорівки

РОСІЙСЬКІ ОКУПАНТИ СТРІЛЯЮТЬ ПО ЖИТЛОВИХ БУДИНКАХ, ДЕ ЖИВУТЬ ТІЛЬКИ МИРНІ ЛЮДИ, МАЛЕНЬКІ ДІТИ, ЛЮДИ ПОХИЛОГО ВІКУ ТА ІНВАЛІДИ

У Красногорівці результати «режиму тиші» наочно продемонстрував заступник командира взводу однієї з механізованих бригад сержант Костянтин Волоконський:

— Незважаючи на те що вогонь був хаотичний, кілька мін потрапило в багатоквартирний п'ятиповерховий будинок. Унаслідок цього пошкоджено дві квартири на першому й другому поверхах, а літній чоловік, який проживає в одному з помешкань, зазнав контузії. Ми надали йому першу допомогу й відправили його в лікарню в Кураховому.

Місцеві жителі, з якими спілкувався, були дуже налякані. Їм укотре за останні майже три роки довелося пережити кілька страшних годин, коли вони перебували під мінометним вогнем.

— Ми вже втомилися від нескінченних вибухів і стрілянини, — розповіла жителька Красногорівки Марія Малишева. — Можливості виїхати звідси в безпечне місце у нас немає, тому виживаємо, як можемо. Незрозуміло, навіщо російські окупанти стріляють по житлових будинках, адже тут живуть тільки мирні люди, маленькі діти, люди похилого віку та інваліди?..

Про те, що російські найманці дотримуватимуться перемир'я, з-поміж них мало хто вірить.

— Скільки їх уже оголошували, — каже пенсіонер Микола Гнєдиш. — Але все одно рано чи пізно вони закінчуються новим загостренням. За весь час війни ми з дружиною більше ночей провели в підвалі, аніж у квартирі. Як стемніє, то із того боку починаються «бахи».

Не можна назвати спокійною ситуацію й на південній ділянці ОТУ «Маріуполь». У селищі Водяне, у якому тримають оборону морські піхотинці, обстрілів із гармат і мінометів майже немає, а от стріляти зі стрілецької зброї, великокаліберних кулеметів і гранатометів ворог продовжує. З настанням темряви їхня інтенсивність тільки зростає.

— Для нас «режим тиші» — це не привід розслаблятися, тим більше що ворог розташувався зовсім поруч. На окремих позиціях відстань до нього не перевищує й двох сотень метрів, — говорить командир підрозділу з позивним «Піаніст». — Поки що на нашій ділянці встановилася відносна тиша. Але ми не гаємо часу, а зміцнюємо наші позиції, обслуговуємо техніку та озброєння.

Оператор-навідник БМП молодший сержант Євген Писаренко сказав, що вдень супротивник поводиться спокійніше, хоча іноді хаотично прострілює окремі ділянки.

— А от уночі російські окупанти поливають із кулеметів і гранатометів, не шкодуючи боєприпасів, — приєднується до розмови старший матрос із позивним «Серб». — Утім ми на провокації не відповідали, та були готові в разі висування ворога в бік наших позицій накрити його вогнем.

За словами військовослужбовців, які сьогодні обороняють нашу землю на вищезгаданих позиціях, їхньою головною метою є не перемир'я, а остаточний мир, який установиться тільки після того, як тут не залишиться жодного російського окупанта.

Олександр КІНДСФАТЕР

БІЛЯ ВЕРХНЬОТОРЕЦЬКОГО ТЕЖ НЕСПОКІЙНО

У зоні відповідальності одного з підрозділів окремої механізованої бригади, що тримає оборону поблизу селища Верхньоторецького, з початком «режиму тиші» кількість обстрілів дещо зменшилася. І це полегшення для українських воїнів. Тож наші бійці активно укріплюють свої передові позиції та займаються господарськими справами, адже невідомо, скільки протримається такий «спокій».

— Ворожа артилерія здебільшого мовчить. Поодинокі прильоти мін і стрілянина з боку російських окупантів — це ніщо порівняно із цілодобовими обстрілами, які ще недавно ми відчували на собі. Тепер у нас з'явилося більше часу, щоб приготувати смачний обід, запастися дровами та зайнятися іншими буденними армійськими справами, — говорить гранатометник Валентин.

Час від часу бійці налаштовують свій старенький радіоприймач на хвилі донецького радіо та, як кажуть самі, дуже потішаються з розповідей російських окупантів про десятки й сотні обстрілів із боку «українських карателів».

Боєць на спостережному пункті біля Верхньоторецького

Боєць із позивним «Кузнечик», розповідає історію про ворожого недолугого снайпера:

— Снайпером його важко назвати, — сміється він. — Найімовірніше, це аматор, якому в руки випадково потрапила снайперська гвинтівка. Своєю хаотичною стрільбою він постійно себе демаскує. Ми навіть жартували, вказуючи йому вище або нижче стріляти, праворуч або ліворуч. Після цього той снайпер припиняв вогонь, напевне, був дуже ображений.

На іншій позиції хлопці роблять звичну для піхоти справу — активно зариваються в землю. Паралельно воїни стежать за ворогом, до якого всього кількасот метрів.

— Так само, як і ми, наші противники не гають часу, — говорить старший позиції з позивним «Погранець». — Вони активно посилюються, перегруповуються й поповнюють боєкомплект. Інколи з їхнього боку лунають постріли зі стрілецької зброї та працює снайпер. Час від часу він навмання прострілює нашу «зеленку». Напевно, щоб не розслаблялися. А ми й не розслабляємося. Знаємо, яке воно — їхнє «перемир'я».

Неподалік у полі видніється підірваний трактор. Це ще зранку під час оранки тракторист наїхав на міну. Стався потужний вибух, чоловіка викинуло хвилею на землю. Пізніше його доправили в торецьку лікарню.

— Поля навколо нас усіяно боєприпасами, які не вибухнули після обстрілів наших позицій. Ми постійно попереджаємо місцеве населення про таку небезпеку. Обробляти цю землю, не здійснивши заходи з розмінування, — це самогубство, — каже «Погранець».

Українські захисники, налаштовані по-бойовому. За їхніми словами, таке нетривале затишшя їх навіть гнітить. Адже зазвичай після таких «режимів тиші» починається велика «буря».

Владислав ДЕМ'ЯНЕНКО

У 122-му БАТАЛЬЙОНІ

НЕЩОДАВНО ЦЕЙ ДЕСАНТНИЙ ПІДРОЗДІЛ ВІДЗНАЧИВ СВОЮ ДРУГУ РІЧНИЦЮ

З 12 грудня 2014 року і дотепер 122-й аеромобільно-десантний батальйон перебуває в районі проведення АТО. Підрозділ брав участь у боях за Водяне, Опитне, Піски, аеропорт «Донецьк», промзону Авдіївки та інші українські міста й селища. За цей час 22 військовослужбовців нагороджено орденами Богдана Хмельницького, 108 — орденами «За мужність». Санінструктору молодшому сержанту Ігорю Зіничу посмертно присвоєно звання Героя України. За два роки підрозділ втратив сорок бійців…

Військовослужбовці батальйону хвилиною мовчання вшановують своїх полеглих побратимів

Напередодні другої річниці батальйону на одному із вітчизняних телеканалів вийшов сюжет, в якому один із захисників ДАПу заявив, що 122-й батальйон у аеропорту мало не байдики бив.

Заступник командира батальйону по роботі з особовим складом капітан Володимир Ляшенко обурено згадує той сюжет:

— У мене вже кілька днів телефон розривається від дзвінків розгніваних батьків загиблих хлопців, — говорить офіцер. — Знаєте, як боляче вислуховувати людей, чий плач чути у слухавку? Тільки в аеропорту полягло 24 моїх побратими. У ДАПі я втратив друга — Валентина Опанасенка. Надзвичайна людина, воював у нас простим солдатом, і тільки на його похороні я дізнався, що до війни Валентин був офіцером Служби безпеки України. Чоловік уже мав бойовий досвід. І спеціально звільнився із лав СБУ, аби піти на фронт. Вже не знаю, як він домовився із військкоматом. Мені особисто він врятував життя. В ДАПі Валентин воював у складі нашої ротної тактичної групи, дев'ять бійців якої загинуло, четверо потрапило в полон, а решта отримали поранення...

Батальйон відзначив свою другу річницю скромно, по-діловому. Особовий склад почув теплі слова на свою адресу від командира бригади полковника Євгена Мойсюка, вже колишнього комбата полковника Сергія Гуріна та колишнього командира роти капітана запасу Олександра Скиби. Комбриг вручив десантникам бойові державні нагороди та відзнаки, після чого всі повернулися до повсякденних справ — на війні вільного часу мало.

А я зустрівся із неперісічними бійцями батальону.

«КАТРУСЯ»

Катруся і бойовий кіт Хантер на Промзоні

20-річний молодший сержант Катерина Луцик — наймолодша в батальйоні. Більше року виконує обов'язки начальника медичної частини. На «нулі» надала допомогу понад 150 пораненим.

— Три місяці провоювала в Новгородському, в авдіївській промзоні — чотири, виїхала звідти останньою. Бачите мого котика Хантера? Хлопці подарували просто на «нулі» під Новгородським, він зі мною всюди, навіть на передовій.

У промзоні я командувала санінструктором і водієм. Спочатку було дві евакуаційні машини, але уазик під обстрілом згорів.

Що було найважчим? Витягати на собі поранених — хлопці в нас кремезні, значно важчі за мене. Пам'ятаю одного — понад сто кілограмів вагою. Йому уламком міни пробило шийну артерію. Накласти джгут у такому місці неможливо. Тож однією рукою тягнула, а другою затискала рану. А на мені ще броник, сумка та інше...

Довелося вчитися гасити паніку поранених, допомагати їм долати психологічний шок. І кричали хлопці на мене, й матюкали… Потім, правда, завжди вибачалися. Згодом до такого звикла...

Що було найкращим? Люди, звичайно. Бодя — командир роти Богдан Таранін, рятував мене тричі. Перший раз на «промці», коли російські окупанти гатили по нас снарядами, які вибухали в повітрі. Ми тоді забирали з «нуля» його трьох поранених. Бігли з півкілометра, падали, і знову бігли… Вдруге врятував там же, коли чотири танки по нас били. Бодя за комір стягнув мене у вирву, накрив собою. Навкруги все вибухає, а він мені анекдоти розповідає…

Загалом хлопці в нас — дивовижні. Кидати своїх не звикли. На промзоні понад 70 поранених залишилися на позиціях, тільки на перев'язки до мене ходили…

«ГЮРЗА»

«Гюрза»

Старший лейтенант Богдан Таранін, командир роти. 22 роки, за словами друзів, «одружений» із службою. Дуже пишається отриманими від матерів своїх бійців листами, в яких вони йому дякують за збережені життя їхніх синів.

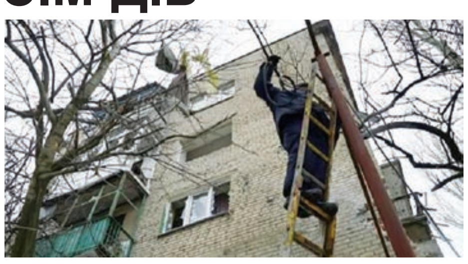
— У моїй роті спочатку був тільки один контрактник. Решта — добровольці. Основні бої мій підрозділ вів у «промці». Але хлопці трималися до останнього, відмовлялися від ротацій і навіть від евакуації після поранень. Десятеро були поранені двічі, але й вони залишались у строю. Вони — моя гордість. Ми постійно просувались уперед, вирівнюючи й удосконалюючи позиції. Підлеглих офіцерів у мене не було, взводами командували сержанти. Наприклад, сержант Олександр Григорович командував одразу шістьма постами.

АВДІЇВКА БУЛА БЕЗ СВІТЛА МАЙЖЕ СІМ ДІБ

Останніми днями інтенсивність ворожих обстрілів українських опорників навколо Авдіївки знизилася майже вдвічі. Але попри домовленості тристоронньої контактної групи щодо повного припинення вогню, російські окупанти продовжують порушувати «режим тиші». У бік позицій українських воїнів і надалі регулярно летять різного калібру кулі та мінометні міни. І, на превеликий жаль, тут продовжують гинути наші хлопці.

Водночас у самому місті майже тиждень не було світла. Лінію електромереж «Макіївка 2» супротивник пошкодив ще минулої середи пострілом з мінomета. Знеструмленими залишалися коксохімічний завод та Донецька фільтрувальна станція, яка забезпечує питною водою не тільки жителів Авдіївки, а й тимчасово непідконтрольних українській владі Донецька та Ясинуватої. Отже, у місті були й перебої з водою, яку подавали за графіком.

— Лише 4 квітня вдалось домовитися з російськими окупантами про припинення вогню з метою проведення ремонту електромережі, — повідомив начальник місцевої військово-цивільної адміністрації Павло Малихін. — Ремонтні бригади спрацювали оперативно і вже на 17.00 годину цього дня електропостачання у прифронтовій Авдіївці було відновлено.

Ремонтні бригади лагодять лінії електропередач

За його словами, на сьогодні, попри складну ситуацію, всі важливі об'єкти інфраструктури Авдіївки забезпечуються електропостачанням. Води у міських резервуарах також вистачає.

Загалом за останній місяць внаслідок обстрілів з боку незаконних збройних формувань ОРДО Авдіївка вже вдруге залишалася без світла. Щоб відновити пошкоджені лінії електропередач, були залучені 42 фахівці та 16 одиниць спецтехніки.

Григорій МАЗУР

P.S. *Зранку 5 квітня ремонтники у супроводі офіцерів СЦКК вирушили у сіру зону, щоб перевірити та підключити до електропостачання і Донецьку фільтрувальну станцію.*

130 ОРДЕНОНОСЦІВ

АБРАМОВ

Михайло Абрамов

Козак-характерник, кавалер ордена «За мужність» головний сержант роти сержант Михайло Абрамов, інвалід війни. Після важкого поранення у ДАПі відмовився від реабілітації і повернувся в частину. У Новгородському й під Авдіївкою зазнав контузій.

— Якби я не пішов на війну, була б зруйнована вся система моїх життєвих цінностей. Я ще строкову служив у ВДВ. У ДАП, як і всі, пішов добровільно. Російські окупанти намагались нас оточити. Складно було. Укритися ніде — гіпсокартон від куль не захищає. Нам кілька разів разом із боєприпасами металеві сітки передавали, аби закрити вікна та дірки у стінах, щоб хоч ВОГи» не прилітали.

А поранив мене снайпер 8 січня на диспетчерській вежі. Бій тоді не припинявся понад чотири години. А тут ще боєкомплект загорівся. Я витягав із полум'я боєприпаси, інакше нам не було б чим відбиватись. Довелося встати на повний зріст, куля влучила в плече, перебила всі нерви.

Добратися до Зінича в термінал було фактично неможливо. Та й хлопці не дотягнули б мої 135 кіло під щільним вогнем... Тому боєць із позивним «Танчик» із 93-ї бригади перев'язав мене, після чого я ще три доби допомагав хлопцям — стріляв лівою рукою, поки мене не вивезли…

Найстрашніше для мене — втрата друзів. Там у нас загинули 24 бійці…

«ІВАНОВИЧ»

«Іванович»

Кавалер двох бойових орденів лейтенант Юрій Хомич. Йому 56 років! У ВДВ з 1979 року прослужив два десятиріччя, здійснив більше тисячі стрибків із парашутом. Донедавна у званні старшого прапорщика був головним старшиною батальйону. Воював у ДАПі, у авдіївській промзоні керував одним з напрямків оборони. Лейтенантські погони отримав там же, у промзоні, з рук командувача ВДВ генерал-лейтенанта Михайла Забродського.

— Чесно кажучи, не кожен здатний воювати. Дехто «ламається», під час бою у ступор впадає. Але наші бійці, як на мене, — у своїй більшості герої. Коли в січні 2015-го до ДАПу зайшла рота Сані Скиби, інтенсивність боїв була найвищою. Іноді наші «мотолиги», які доставляли боєзапас і воду, поверталися звідти розвантаженими наполовину — російські окупанти їх відразу вираховували й гатили по них з артилерії і танків. Був там санінструктор Ігор Зінич. Він врятував життя понад сотні бійців. Якось Ігор провів операцію просто у ДАПі, на морозі. Коли пораненого оглядали у шпиталі, медики оцінили професійність виконання операції у польових умовах і були просто вражені. Вони й уявити не могли, що в «червоній зоні» таке можливе. А людина вижила!

Бої тоді були запеклі. Але «відмовників» не було. Один із хлопців, який до того служив спецпризначенцем, зізнався мені: «Була думка, нехай мене легко поранить, зможу вийти із цього пекла…» А за хвилину його кулею поранило в обличчя, майже відірвало верхню губу. Зінич її пришив, і хлопчина ще дві доби воював, поки Зінич примусово не відправив його в тил. Боєць мені потім казав, що йому й досі соромно за ту хвилинну слабкість.

Окрім Зінича, я особисто присвоїв би звання Героя солдату Валерію Лезвінському. У ДАПі він накрив собою ворожу гранату і тим врятував шістьох побратимів. Але посмертно отримав лише орден. Цього ж звання заслуговує і Стас Стовбан. Бетонною брилою йому перебило й затисло ногу. Але він у такому стані ще десять годин вів бій, йому поранені хлопці не встигали підносити патрони. Зараз він інвалід війни, але продовжує службу інструктором у навчальному центрі ВДВ, навчає молодь…

«АРЕС»

«Кіборг», колишній командир 2-ї роти батальйону, кавалер орден Богдана Хмельницького ІІІ ступеня, капітан запасу Олександр Скиба. До війни був першим заступником міського голови міста Васильків на Київщині

— У батальйоні, окрім комбата, тоді не було жодного кадрового офіцера. Підрозділ був укомплектований виключно мобілізованими, більшість із яких навіть не служила у війську. Уже безпосередньо в ході бойових дій комбат був змушений призначити командувати взводами найбільш підготовлених сержантів.

Олександр Скиба

У мене, історика за освітою, в активі була лише військова кафедра. Але мені випало командувати дивовижними людьми, справжніми патріотами.

У ДАП ми потрапляли через блокпости російських окупантів, бо деякий час існував такий порядок ротації. Нам дозволяли мати з собою тільки автомати з трьома магазинами. А ми провезли ДШК, снайперські гвинтівки, гранатомети у дровах, в мішках із провізією та в чотирьох колесах від КАМАЗа! Кожне з тих коліс ми в аеропорту потім ушістьох з кузова знімали.

Останній пост «Джульєтта» ми облаштували, коли 9 січня з підвальних комунікацій, як таргани, полізли бойовики-«кадировці». Хлопці загнали їх назад ручними гранатами й замінували все навкруги. То був період найважчих боїв. Ворог безперервно атакував зі сторони старого термінала і промацував нашу оборону з інших боків. Його важка артилерія била по новому терміналу з району Спартака, стабільно дошкуляли снайпери. Дуже важкий бій стався на Різдво, коли російські окупанти танковим вогнем практично знищили дві оборонні позиції роти і спостережний пункт. 11 січня їхній кочівний танк пострілами зі 100 метрів зруйнував дві стіни першого поверху, оголивши наші фланги оборони.

Ми викликали на себе вогонь нашої артилерії, боєзапас закінчувався, води не було. Пам'ятаю, як ще живий тоді легендарний медик Ігор Зінич, позивний «Псих», рятував Саню Лимаря, якому вибухом відірвало руку. Саня пролежав на 30 градусах морозу з 4-ї ранку і до 12-ї ночі. «Псих» у буквальному сенсі подарував йому друге життя. І моя бойова шана хлопцям, які чотири кілометри на руках виносили Лимаря до наших...

Віктор ШЕВЧЕНКО

«ЗА ТИМ ТЕРИКОНОМ — МІЙ БРАТ. ТЕЖ ВОЮЄ, ТІЛЬКИ НЕ ЗА НАС...»

Молодий боєць із позивним «Фанат» показує у бік ворога. Розповідати, чого доля розділила їх із братом, хлопчина з Луганська не хоче: боляче. «А он у тому селі — моя дівчина… Колишня. Планували одружитися. Але це було ще до війни», — сумно каже він.

На цій ділянці не буває тихо. Регулярно «в гості» навідуються диверсанти. Вони висуваються або з-за терикону, або з-за посадки. Повністю заблокувати проходи нашим бійцям не вдається, надто велика сіра зона на цій ділянці. Тож українцям доводиться бути максимально пильними й регулярно відганяти ворога до їхніх триколорів.

Боєць «Люгер» проводить своєрідну екскурсію:

— Оцей, найближчий, терикон уже нічийний. Іноді російські окупанти заходять на нього, але не надовго. Прийшли, відстрілялися й пішли. Для них це тимчасова позиція. Кілька тижнів тому супротивник укотре обстрілював наші позиції, влучило в кухню. Одного бійця посікло осколками, другого контузило. Тут іще намет стояв — його зрешетило. І ось іще нам таке прилетіло, — «Люгер» показує на розтрощені габіони та бліндаж, — 120-міліметрова міна впала.

Маріуполець Сергій Онисько пішов на війну під час четвертої хвилі мобілізації. Нещодавно він повернувся з госпіталю.

— Я був у бліндажі, коли прилетіла міна. Влучило просто в дах. Мене привалило колодами, мішками, засипало землею… З контузією більше як тиждень пролежав у госпіталі, — згадує Сергій. — Тепер треба відновлювати укриття. Роботи тут небагато: лише полагодити перекриття, і можна знову жити…

Українці — народ хазяйновитий. Укотре переконуюся в цьому тут, на позиції.

— Тут усе по-нашому, по-українськи. Не можна жити лише війною. Он цибулю посадили, скоро буде зелена до сальця. Там сонячну батарею встановили. Вона, до речі, українського виробництва, з Тернопільщини. Зазвичай акумулятор заряджали від генератора. А заряд від цієї батареї гарантує бійцям світло цілу ніч.

На ящику з під снарядів бачу обрізану ПЕТ-пляшку з написом «На мрію». Усередині — жменя монет. «Щось не дуже коштовні мрії в хлопців», — подумала. Ніби вгадавши мої думки, відповіли:

— Коли живеш на межі життя і смерті, мрії теж трансформуються. Уціліти, повернутися до рідних — ось що головне. А скарбничка… Це як удома: як же без неї?

Ярослава ЗОРІНА

Президент України Петро Порошенко разом із керівним складом Міністерства оборони України і Генерального штабу ЗС України серед цьогорічних випускників НУОУ

РАЗОМ ІЗ ДИПЛОМАМИ ВРУЧИЛИ ОРДЕРИ НА КВАРТИРИ

У НАЦІОНАЛЬНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ОБОРОНИ УКРАЇНИ ІМЕНІ ІВАНА ЧЕРНЯХОВСЬКОГО ВІДБУВСЯ ТРЕТІЙ З ПОЧАТКУ ВОЄННИХ ДІЙ ВИПУСК ОФІЦЕРІВ

Близько 170 слухачів оперативно-стратегічного та оперативно-тактичного рівнів підготовки навчалися за скороченою програмою у зв'язку зі збройним конфліктом на Сході держави. Понад 80 відсотків із них — учасники антитерористичної операції на території Донецької та Луганської областей.

Президент України Петро Порошенко привітав слухачів із випуском. Він вручив золоті медалі й дипломи з відзнакою полковникові Олександру Хімченку та майору Миколі Кривоносюку, ще чотирьом випускникам — підполковнику Володимиру Петрожалку, майорам Вадиму Горпиничу, Олегу Тімченку, Вікторії Кузіній — дипломи з відзнакою, а 25 військовослужбовцям — ордери на квартири. Таким чином глава держави запровадив нововведення: після закінчення навчання давати ордери на службові квартири військовослужбовцям, яких призначають на вищі посади й направляють для подальшої служби у військові частини, розташовані на Сході України. Крім того, Петро Порошенко нагородив державними нагородами одинадцятьох військовослужбовців, які відзначилися в захисті суверенітету й територіальної цілісності України.

Військові своєю чергою подарували Президентові символічний щит, виготовлений з осколків снарядів та оздоблений хрестом — емблемою Збройних Сил України.

Командир Сумської бригади полковник Сергій Заболотний здобув оперативно-стратегічний рівень підготовки. Про свої враження від навчання він каже коротко: «Війна — суворий екзаменатор. І доки вона не закінчилася, від навченості й компетентності офіцера залежатиме багато. Наука ніколи не буває зайвою, особливо для тих, котрі хочуть чогось навчитися. Цінною в підготовці вважаю можливість разом із професорським складом здійснювати детальний розбір найскладніших або значущих операцій у районі АТО. Під час майбутнього планування бойового застосування це дуже знадобиться».

Роман ТУРОВЕЦЬ

95 ОФІЦЕРІВ-МЕДИКІВ ПОПОВНИЛИ ЛАВИ ЗБРОЙНИХ СИЛ

БІЛЬШІСТЬ ІЗ НИХ РОЗПОДІЛЕНО В БОЙОВІ ЧАСТИНИ, ЗОКРЕМА НА СХОДІ КРАЇНИ

Майже половина випускників Української військово-медичної академії — дівчата

Позаду роки навчання, конспекти, лекцій й практика, і щасливі випускники Української військово-медичної академії радо демонструють новенькі дипломи. 95 офіцерів-медиків вирушили до нових місць служби в операційних, терапевтичних і реабілітаційних відділеннях військово-медичних закладів, медичних ротах та медичних службах бригад і батальйонів. Двоє закінчили навчальний заклад із золотою медаллю, 13 отримали дипломи з відзнакою.

Майже половина випускників — дівчата. Старший лейтенант медслужби Мар'яна Майборода за розподілом служитиме в механізованій бригаді, що нині боронить Авдіївку. «Я знаю, яка обстановка там, куди мене розподілили. Сподіваюся, що я достатньо підготовлена, щоб не схибити. Сама з Волинської області, училася в Чернівецькому медичному інституті. Вирішила стати військовим медиком свідомо 2014 року. Батькам про розподіл поки що не казала, аби зайвий раз не хвилювалися, на все свій час», — розповідає Мар'яна.

На обличчях випускників — радісні усмішки. Відтепер вони стали дорослими й розпочнуть нове самостійне життя. Уже найближчим часом комусь із них випаде відчути радість урятованих життів і біль утрат. Але поки що молоді офіцери воліють не думати про своє найближче майбутнє та щиро радіють закінченню навчання.

— У складні часи починається їхня служба, більшість вирушить до бойових частин, — каже директор Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України генерал-майор медичної служби Андрій Верба. — Саме тому ми намагались докласти максимум зусиль, щоб якісно їх підготувати до всіх ситуацій, які можуть виникнути під час війни. Упевнений, нам це вдалося.

Роман ТУРОВЕЦЬ

ВІЙСЬКОВІ ХІМІКИ ХАРКІВСЬКОГО ҐАТУНКУ

У Харкові на Факультеті військової підготовки імені Верховної Ради України Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут» відбувся достроковий випуск молодих лейтенантів. Напередодні хлопці успішно завершили курс навчання за напрямом підготовки фахівців військ радіаційного, хімічного та біологічного захисту й успішно склали державні іспити. Водночас кожен третій з них здобув диплом із відзнакою.

— Професія військового хіміка є складною й дуже відповідальною в бою. Практика участі Збройних Сил України в АТО підтверджує цю істину. Ті воїни, які носять емблеми військ РХБ захисту, повинні думати на три кроки вперед і передбачати дії ворога, аби вберегти наших бійців від негативних наслідків. Я був на всіх держіспитах, тому напевно знаю, що всіма необхідними для подальшої офіцерської служби знаннями та навичками винуватці урочистостей володіють, — сказав заступник начальника військ РХБ захисту Центрального управління РХБ захисту Головного управління оперативного забезпечення Збройних Сил України полковник Сергій Лазакович.

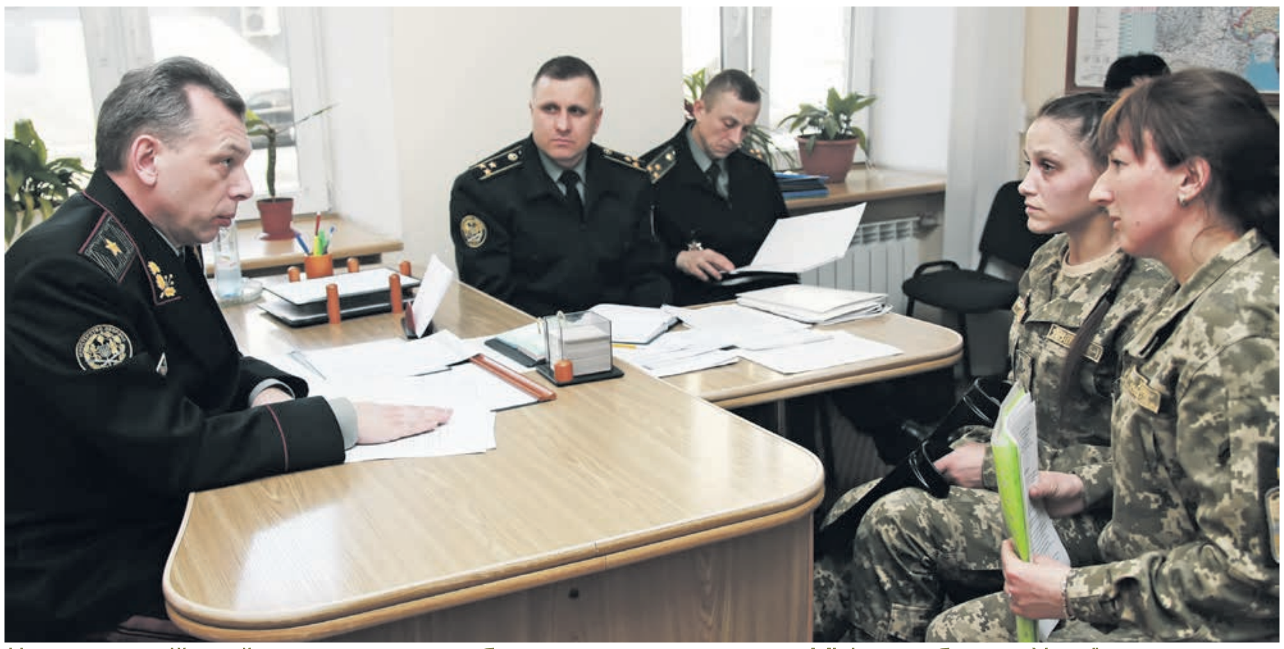
Дмитро ГОРБУНОВ

ЗБРОЙНІ СИЛИ СВОЇХ НЕ КИДАЮТЬ

НИНІ У ВІТЧИЗНЯНОМУ ВІЙСЬКУ СЛУЖИТЬ ПОНАД 50 ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ, ЯКІ ПІД ЧАС БОЙОВИХ ДІЙ В РАЙОНІ АТО ДІСТАЛИ ВАЖКІ ПОРАНЕННЯ АБО КАЛІЦТВА

Праву ногу підполковник Ігор Чупрун утратив під час обстрілу в червні 2014 року, коли в районі АТО відбувались активні бойові дії. Потім були два роки складного лікування та реабілітації. Але найважчим для нього стало інше: знайти відповідь на питання «Що далі?» У нашому суспільстві є стереотип: людину без руки або ноги вважають безпорадною. І відповідно питання пристойної роботи чи активної участі в суспільному житті для таких людей також нерідко залишається без відповіді.

— Найбільше я хотів не просто одужати, а повернутися на службу, у звичні армійські умови, знову бути поруч із товаришами по службі. Про якісь інші варіанти навіть намагався не думати. Не для того свого часу присягав на вірність Україні, щоб під час війни відпочивати в тилу, — каже Ігор Чупрун. — Мій намір знову служити поперdroв викликав певний скепсис у навколишніх. Та коли я став на протез і почав самостійно ходити, маючи тверде переконання, що неодмінно буду в строю, скепсис зник.

На нещодавній прийом громадян з особистих питань заступником Міністра оборони України генерал-майором Олегом Шевчуком прийшла інвалід війни I групи старший солдат Тетяна Г., яка хоче надалі служити у війську

Ось уже півроку як підполковник Чупрун служить у Центрі оперативних стандартів і методики підготовки ЗС України.

— Як кажуть, знову у своїй тарілці, — ділиться Ігор. — Через протез маю невеличкі незручності, але то дрібниці порівняно з тим, що я повернувся до повноцінного життя. Щоправда, змушений періодично їздити на реабілітацію, але товариші по службі ставляться до цього нормально, а свої обов'язки я виконую.

Ще один приклад — Владислав Кузнецов, боєць 95-ї бригади, який 19 липня 2014 року під Лисичанськом утратив праву руку: викинув гранату з БТР, рятуючи себе та інших.

— Варіантів було небагато: або загинути разом із хлопцями, або підняти гранату й викинути її, що я й зробив. Однак руку прибрати не встиг: граната вибухнула в польоті, а моя права долоня перетворилася на скривавлені шматки шкіри й кісток, — згадує він. — Кисть ампутували.

А згодом лікарі оголосили Владиславу вердикт: його мають комісувати.

— Сидіти вдома й розуміти, що особливо нікому не цікавий, окрім батьків і рідних, мене не влаштовувало, — розповідає хлопець. — Тому набрався рішучості й поїхав на прийом до командувача ВДВ. Той мене вислухав і запропонував посаду в навчальному центрі ВДВ у Житомирі. Це був найщасливіший день для мене! Повертатись на службу було дуже приємно й легко, бо я знову був серед своїх хлопців.

Історії Ігоря Чупруна й Владислава Кузнецова не поодинокі. Нині в Збройних Силах України служить понад 50 військовослужбовців, які протягом 2014–2016 років брали участь в АТО, зазнали поранення, контузії або каліцтва та яких визнали військово-лікарські комісії непридатними до військової служби зі зняттям із військового обліку. Всі вони свого часу вирішили: непридатність до військової служби — то не вирок. Значну роль тут відіграли відповідні начальники та командири, які оцінили можливості подальшої служби таких військовослужбовців і подали клопотання Міністру оборони. Адже саме за його рішенням військові із цієї категорії можуть залишитися в Збройних Силах.

Більшість із них нині виконує обов'язки на посадах у військових комісаріатах, але є й такі, котрі залишилися в бойових підрозділах. Є приклад, коли офіцер навіть продовжує службу начальником розвідки механізованого батальйону.

На думку полковника медичної служби Едуарда Хорошуна, начальника Центрального військово-медичного управління Збройних Сил України, надання інвалідам можливості залишитися на військовій службі — вияв турботи про тих, котрі втратили здоров'я чи певну функціональність на війні.

— Треба говорити відверто: бувають люди абсолютно здорові, які іноді виконують свої обов'язки без зайвої ініціативи. А тут ми бачимо величезне прагнення залишитися потрібним війську, принести користь. Адже переважна більшість із них свого часу за покликом серця прийшла у військо й просто не уявляє свого життя без нього. Так, теоретично їх має бути звільнено відповідно до медичних показань. Та якщо певна втрата функціональності не зашкодить якісно виконувати обов'язки на певних посадах, то чому б не посприяти. Але, звісно, не всі охочі через стан здоров'я зможуть залишитися у війську, тому що армія є армією.

Будь-яка армія — консервативна структура й не надто схильна до індивідуального підходу. Переважно люди з обмеженими фізичними можливостями не так потрібні армії, як армія потрібна їм. Бо кожна армія, крім звичайної функції захисту держави, має соціальні функції. Навіть у збройних силах розвинутих країн, де якісно функціонує система підтримки ветеранів, звільнених після поранень у бойових діях, існує практика залишення на службі військових з обмеженими фізичними можливостями. Американські військові медики, які займаються питаннями реабілітації, у бесіді із цього приводу зазначили: Америка — країна прав і можливостей, тому примусово позбавити людину права захищати її не може ніхто.

Підсумовуючи вищезазначене, можу зробити висновок: Збройні Сили України своїх не кидають. Особливо тих, котрі служили Батьківщині, захищаючи її.

Роман ТУРОВЕЦЬ

Заступник начальника Української військово-медичної академії з клінічної роботи, доктор медичних наук, професор, полковник медичної служби Всеволод Стеблюк:

— Практика, коли військовослужбовці з каліцтвами залишаються на службі, існує у більшості країн світу. Відомо, що для людини, яка обрала професію військового, важко адаптуватися до цивільного життя, а раптова зміна діяльності стає сильним стрес-фактором. Саме тому серед інвалідів, які залишалися покинутими після війн, суттєво зростає кількість суїцидів. Якщо ж людина відчуває, що від неї не відмахнулися, що вона продовжує бути потрібною війську — це фактор потужної стимуляції, що її підтримує.

Крім того, досвід, який набуває військовий у бойових діях, є цінним для будь-якого війська. Тому використання інвалідів у інструкторсько-викладацькій діяльності, штабній роботі, службі в ремонтних підрозділах не потребує серйозних фізичних навантажень для них і водночас приносить суттєву користь.

«ХОЧУ СЛУЖИТИ, БУТИ КОРИСНОЮ НАШОМУ ВІЙСЬКУ!»

Черговий прийом громадян з особистих питань заступник Міністра оборони України генерал-майор Олег Шевчук провів у громадській приймальні Кабінету Міністрів України. Записалося майже тридцять осіб. Якщо проаналізувати тематику їхніх звернень, то майже кожен третій з них порушив питання щодо подальшої військової служби. До цього варто додати, що до лав Збройних Сил України прагнули стати здебільшого учасники АТО. Деякі з них, отримавши поранення та інвалідність у ході бойових дій на Донбасі, виявили бажання продовжити службу.

На милицях й у супроводі бойової подруги зайшла до зали громадської приймальні медична сестра, інвалід війни I групи старший солдат Тетяна Г. Вона по-військовому чітко і стисло сформулювала своє прохання: «Хочу служити, бути корисною нашому війську!» Учасниця АТО повідомила, що командування частини готове прийняти її на небойову посаду. Уважно вислухавши відвідувачку, генерал-майор Олег Шевчук сповістив, що відповідне клопотання буде підготовлене на ім'я Міністра оборони України.

Молодший лейтенант запасу Олександр С. — теж учасник АТО і інвалід війни II групи. Він висловив бажання продовжити військову службу за контрактом в одному з військкоматів. Йому повідомили, що питання може бути вирішено у разі набуття чинності закону України про призов до Збройних Сил таких військовослужбовців запасу, що мають обмежену придатність за станом здоров'я. Отже, учаснику АТО доведеться трохи почекати з вирішенням його питання.

Висловили бажання повернутися у бойовий стрій й інші учасники АТО. Зокрема, майор запасу Олександр Ю., сержант Сергій П., інвалід війни капітан запасу Андрій С., полковник запасу Петро Н. тощо. Всі вони наголошували, що для них військова служба — справа життя!

Володимир ЧІКАЛІН

ДЕСАНТНИК ОДНИМ ПОСТРІЛОМ ІЗ ПТРК ЗНИЩИВ ВОРОЖУ БМП

24-РІЧНИЙ УРОДЖЕНЕЦЬ ЧЕРКАЩИНИ СТАС НАЛЕЖИТЬ ДО ПОКОЛІННЯ МОЛОДИХ ОФІЦЕРІВ, ЯКИХ НАЗИВАЮТЬ «ЛЕЙТЕНАНТИ ВІЙНИ»

Військової служби в мирний час він фактично і не бачив. Після випуску з Військової академії в Одесі відразу ж відправився до місця служби. А в серпні 2014 року у складі свого підрозділу — на передову

— Вперше я стріляв з ПТРК під час навчання на полігоні. А вдруге — вже у бойових умовах і точно у ворожу БМП, — розповідає офіцер-десантник Стас, який нещодавно влучним пуском ракети з ПТРК знищив броньовану машину супротивника на північно-західній околиці окупованого російськими бойовиками українського Донецька.

— Брав участь у рейді на Антрацит, Георгіївку, виконували завдання в аеропорту міста Луганська, — далі згадує він. — Географія району АТО чимала. А десант, як належить, завжди там, де складно.

Зі слів офіцера, доба, коли трапилася ця подія, була досить «гарячою»: російські окупанти гатили по позиціях сусідів. Застосовували стрілецьку зброю, великокаліберні кулемети та РПГ. А коли в зоні видимості з'явилася ворожа БМП та почала вести вогонь по наших укріпленнях, єдиним виходом із ситуації, що склалася, було застосування наявних протитанкових засобів для знищення небезпечної ворожої машини. Далі події розвивалися майже за казковим сценарієм «Поєдинок героя і дракона». Коли є шанс лише на один влучний постріл.

— Перша моя позиція була не досить вдалою для стрільби, — говорить офіцер ВДВ. — Тому довелося блискавично міняти місце розташування, шукаючи вигідний ракурс для пуску.

Відлік ішов на секунди, адже у бою виживає той, хто маневрує. Розраховувати на те, що небезпечна БМП бойовиків залишатиметься на місці, було б наївно. Тому у Стаса було лише декілька десятків секунд, аби перенести важкий тубус із ракетою та пусковий станок на іншу позицію, прицілитись і здійснити пуск.

Офіцер українських ВДВ Стас

І хоча шанс влучити із першого пострілу не був стовідсотковий, але рефлекси та інтуїція бойового офіцера не підвели.

— Лише побачивши, як за декілька секунд після запуску ракети з цілі вилетів сніп іскор, потім вона задиміла і зрештою вибухнула, я зрозумів, що влучив, — каже Стас. — Це ж бій, ти дієш на рефлексах, а у крові бурлить адреналін.

У десантно-штурмовому підрозділі ВДВ, де Стас є заступником командира роти, про мужні та результативні дії офіцера розповідають із гордістю.

— Наш Стас — відмінний десантник і командир, — говорить заступник командира батальйону із позивним «Патріот». — У тому, що він блискавично зорієнтувався в запалі бою та без додаткової підготовки вміло використав озброєння і знищив бойову одиницю противника, ніхто сумніву не має. До того ж ми знайшли можливість здійснити відеофіксацію бою і маємо докази знищення БМП противника. Момент детонації боєкомплекту видно досить чітко. Є дані й про втрати противника — екіпаж встиг вискочити, але двоє російських окупантів отримали опіки та одного контузило.

А ще українським десантникам вдалося перехопити радіорозмови супротивника після цього бою. Так от, якщо вилучити з них усю обсценну лексику, меседж буде досить стислим: «А дзузьки ми туди ще раз на бронетехніці сунемося!»

У СТАСА БУЛО ЛИШЕ ДЕКІЛЬКА ДЕСЯТКІВ СЕКУНД, АБИ ПЕРЕНЕСТИ ВАЖКИЙ ТУБУС ІЗ РАКЕТОЮ ТА ПУСКОВИЙ СТАНОК НА ІНШУ ПОЗИЦІЮ, ПРИЦІЛИТИСЬ І ЗДІЙСНИТИ ПУСК

Після знищення ворожої БМП і без того високий бойовий дух та мотивація підпорядкованих Стасові бійців значно зросли. Ще б пак, не кожного дня командир «валить» великого звіра.

— В інших підрозділах батальйону хлопці перейнялися ідеєю і тепер засипають командування проханнями також видати їм ПТРК. І сподіваються вполювати трофей, не гірший за попередній, тобто мій. Бажання цілком слушне, адже ворог, попри його гучні декларації про відведення важкого озброєння та танків, їх відводити і не думав. Усе на місці й з настанням темряви починає гатити по нас, — говорить офіцер ВДВ Стас.

Слід додати, що сміливі та вправні дії офіцера в тому бою були належно оцінені командуванням з'єднання. До вищого штабу були направлені документи для відзначення офіцера-десантника державною нагородою. Та й грошову премію за знищення бронетехніки противника ніхто не скасовував. За знищену БМП противника офіцер отримає 42 тисячі гривень.

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ

СЕРЖАНТ, РИЗИКУЮЧИ ВЛАСНИМ ЖИТТЯМ, УРЯТУВАВ ПОРАНЕНОГО КОМАНДИРА

СВІЙ ВЧИНОК АНТОН КОЛУМБЕТ НЕ ВВАЖАЄ ПОДВИГОМ, АДЖЕ ПЕРЕКОНАНИЙ, ЩО ТАК УЧИНИВ БИ КОЖЕН

Якось Антон прокинувся вночі і не зміг заснути до світанку. Пам'ять наполегливо повертала його в серпневий день 2014 року. Він знову і знову згадував той жорстокий бій під Луганськом…

Розриви снарядів, гуркіт ворожої артилерії, крики, біль та кров навколо. Ворог підступно гатить по військових та цивільних об'єктах. Під час обстрілу було важко поранено командира БМП.

Сержант Антон Колумбет ухвалив, мабуть, найважливіше рішення в своєму житті: будь-що врятувати життя пораненого командира. Сержанту вдається майже неймовірне — він витяг офіцера, попри нескінченний обстріл ворожої артилерії, з палаючої машини. Напевно, в цей час йому допомагав ангел-охоронець.

За цей мужній вчинок сержант Антон Колумбет був відзначений пам'ятним нагрудним знаком «Кращий сержант Збройних Сил України».

Сам Антон Колумбет так згадує той час: «Були напружені дні. Після Дня незалежності України ворог пішов у контрнаступ. У Луганськ увійшли регулярні війська РФ, які завдали удари по наших органах військового управління, складах боєприпасів і навіть госпіталях. Я не зробив нічого надзвичайного. Просто виконав свій обов'язок».

А потрапив Колумбет у військо ще на початку російської агресії. Побачивши в новинах, як «зелені чоловічки» захоплюють Крим, Антон, не довго роздумуючи, пішов до одного з військкоматів столиці. Але там його відправили додому. Проте за кілька тижнів у країні почалася мобілізація. Йому зателефонували з військкомату й запропонували військову посаду в Київському міському військовому комісаріаті. Там Антон Колумбет займався формуванням київського територіального батальйону.

— За фахом я історик, тому знаю, що відбувається з народами, які забувають про право сильного. Аби захистити правду, має з'явитися головне — людина зі зброєю, здатна відстояти свою країну, — переконаний Колумбет.

Антон потрапив у відділення особового складу, де формували списки бойових частин. За шість днів роботи військкомату був сформований батальйон з понад 400 осіб. Може хтось буде здивований, але до його складу потрапив і Антон Колумбет. Далі — бойове злагодження у «Десні», а за цим — район проведення АТО, село Оріхове на Луганщині.

— З червня 2014 року розпочався наступ, у якому ми брали участь як батальйон піхоти. На «вістрі меча» знаходилася львівська аеромобільна бригада, — згадує сержант. — Наприкінці липня ми вийшли на околицю Луганська і першими підняли український прапор над Жовтневим райвідділом міліції міста.

Згодом наступ був призупинений, аби запобігти жертвам серед мирного населення. Адже російські війська гатили з «Градів» із боку кордону.

У березні 2015 року Антон демобілізувався.

— Я вже не можу жити, як раніше, думати виключно про заробіток, повсякденне буття тощо. Місяць сидів вдома і намагався звикнути, що біля мене нема моїх побратимів. А ще не міг зрозуміти, чому майже всі живуть так, немов війни немає, — розповідає Колумбет.

За деякий час друзі запросили його на спілкування до офіса громадської організації «Київська міська спілка ветеранів АТО». Він погодився, а згодом став заступником голови цієї організації.

Ветерани бойових дій не з чужих слів знали про складнощі, з якими стикаються їхні побратими після демобілізації. Тому відразу відпрацювали інструкції щодо порядку отримання статусу УБД, оформлення поранення, інвалідності, соціальних виплат тощо.

Антон Колумбет

Зараз Антон Колумбет реалізує проект «Яскрава година», який передбачає організацію дозвілля учасників АТО — вечірки, риболовлю, походи на човнах по річках, більярд тощо.

Крім того, існує проект «За ВДВ», який надає охочим учасникам АТО можливість навчатися з подальшим працевлаштуванням в органах виконавчої влади. Перший етап проекту вже реалізовано. Наразі підготовлено 40 чоловік, а 20 із них пройшли стажування в різних департаментах та управліннях Київської міської державної адміністрації.

Олена КРУГЛЄНЯ

ДРУЗІ ПІДЖАРТОВУЮТЬ:

«ТИ ТАКИЙ ЗАПАЛЬНИЙ, ЩО НАВІТЬ ДРУЖИНУ-ПСИХОЛОГА ЗНАЙШОВ»

І ХОЧ ДЕСАНТНИК ВОЛОДИМИР РОСПОПА, ЯКИЙ НЕЩОДАВНО ВІДСВЯТКУВАВ 26-РІЧЧЯ, ЗА ОСТАННІ ДВА РОКИ НАПОЛОВИНУ ПОСИВІВ, ЦЯ ІСТОРІЯ ВКОТРЕ ДОВОДИТЬ, ЩО НАШІ ВОЇНИ НАВІТЬ ПІД ОБСТРІЛАМИ ЗНАХОДЯТЬ СПРАВЖНІХ ДРУЗІВ, ЗАКОХУЮТЬСЯ ТА СТВОРЮЮТЬ СІМ'Ї

Із стилістикою весілля Наталя і Володимир довго не думали

«О! Приїхали психологи. Зараз будуть мізки нам промивати…» — подумав боєць 79-ї окремої аеромобільної бригади Володимир Роспопа на полігоні «Широкий Лан», куди для проведення заняття приїхали волонтери психологічної кризової служби. Та вже за кілька хвилин мужній десантник, який дістав поранення під донецьким аеропортом і брав участь у визволенні Дебальцевого та Вуглегірська, з подивом констатував, що ніяковіє в присутності нової знайомої. Через два дні він вирушив на передову, але відтоді навіть під постійними обстрілами знаходив можливість телефонувати й писати коханій дівчині Наталі. А вона за рік розлуки з десантником теж часу не марнувала. Спочатку з головою занурилась у волонтерську діяльність, а потім підписала контракт зі Збройними Силами й отримала перше офіцерське звання. І хоч за цілий рік закохані бачилися лише кілька днів, Володимир повернувся з передової з конкретним запитанням до батька Наталі: «Ну що, віддасте доньку за військового?»

Про те, у якому стилі робити весілля, закохані довго не думали, адже більшість гостей — військовослужбовці. Тож сукню пошили з камуфляжу. А, як жартує Наталя, на костюмі чоловіка взагалі зекономили: він одягнув форму. Тематичними були й конкурси, торт, навіть кульки в залі були камуфляжними. Проте не обійшлося й без неприємних фронтових «сюрпризів».

— Так сталося, що перед самим весіллям довелось перенести операцію, — розповідає Володимир. — Осколок, який я «зловив» ще 2014-го у Вуглегірську, дався взнаки за кілька тижнів до бенкету. Наталя жартувала, що хвилюватись не варто, адже до весілля заживе. Завдяки професійності військових медиків, уже за тиждень від хірургічного втручання залишився тільки невеликий шрам, тож святковий настрій ніщо не зіпсувало.

Військове подружжя признається, що часу на спілкування їм катастрофічно не вистачає, бо Володимир практично завжди на передовій, та й Наталя рідко буває вдома. Щойно чоловік повернувся з передової, де перебував буквально за сто метрів від ворожих позицій.

— Ми стояли поблизу Спартака, що в районі Авдіївки, тому небезпека чатувала щодня, — ділиться спогадами Володимир. — Над головою постійно літали як не міни, то снаряди з «Градів». На жаль, за цієї ротації на моїх очах загинули молоді хлопці. Не раз доводилося витягати з-під обстрілу поранених друзів. Жодних подробиць розповідати не можу, та мені, як водієві БМП, нудьгувати не випадало. Якщо чесно, то намагався приховувати від дружини реальний стан речей. Однак не раз вона мене викривала, адже обстріли починались і під час нашого спілкування. Мої відмовки, що це весілля хтось в Авдіївці святкує, не працювали: Наталка, як психолог, завжди все відчуває.

Окрім коханої дружини, своєю ластівкою Володимир називає БТР, яким керує на фронті. Він признається, що саме таке ставлення до техніки є головним секретом успіху.

ОКРІМ КОХАНОЇ ДРУЖИНИ, ЛАСТІВКОЮ ВОЛОДИМИР НАЗИВАЄ БТР, ЯКИМ КЕРУЄ НА ФРОНТІ

— Машина не нова, вся постріляна. Часто буває в ремонті, — розповідає Володимир. — Але старенька техніка ще жодного разу не підвела в найнебезпечніші моменти. Всередині всю машину обклеєно дитячими малюнками та оберегами. До свого БТРа ставлюсь по-особливому: після небезпечної поїздки неодмінно дякую машині за те, що витримала. Переконаний: як доглядатимеш за БТРом, так він і їздитиме. Тепер відійшли в тил спеціально для того, щоб «підлікувати» «ластівку». Але от-от знову вирушимо на передову.

Чоловік признається, що йому неабияк пощастило, що він має дружину-психолога. Це ж фактично щоденна професійна реабілітація в домашніх умовах!

— Ти можеш мати рацію, але який у цьому сенс, коли твоя дружина психолог? — жартує Володимир. — Зате тепер я маю «відмазку», коли вихлюпуються якісь емоції: «Ти ж психолог. Ти повинна мене зрозуміти». Та, коли чесно, Наталка й так мене чудово розуміє, бо й сама є військовослужбовцем. Вона готова до того, що я будь-якої миті можу зірватись і поїхати, так само як і вона. Друзі піджартовують: «Ти такий запальний, що навіть дружину-психолога знайшов». У мене й позивний «Гарячка» через вибуховий характер. Тож індивідуальні щоденні консультації для мене — це те, що лікар прописав.

І хоч десантник, який нещодавно відсвяткував 26-річчя, за останні два роки наполовину посивів, ця історія вкотре доводить, що наші воїни навіть під обстрілами знаходять справжніх друзів, закохуються й створюють сім'ї. Аліпшої реабілітації годі й уявити.

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

Навіть виснажливі тренування молоду сім'ю не засмучують

«ЧОЛОВІК ІЩЕ НОСИТИМЕ МЕНЕ НА РУКАХ»

Помалу, невпевнено крутить педалі на велотренажері Олександр Пономарьов, десантник 79-ї миколаївської аеромобільної бригади. Комусь може здатися, що радіти ще зарано, але для Олександра навіть оці невпевнені рухи є справжньою перемогою! Нині він в Америці, де проходить черговий етап реабілітації. Поруч із десантником — дружина Олена, мініатюрна, але з величезною силою духу та з рішучістю будь-якою ціною поставити чоловіка на ноги.

Вони одружились 2014 року просто в шпиталі, коли чоловік був під крапельницею, прикутий до ліжка, у тільнику та з прапорцем «Розвідка ВДВ» у руках… Тоді гості не стримували сліз, а надії на те, що десантник піде своїми ногами, практично не було… Адже снайперська куля пробила ребра, легені, пошкодила хребет. Уже те, що Олександр вижив, лікарі назвали справжнім дивом. Та закохані погляди й ніжні поцілунки переконували в протилежному: він виборсається! Навіть завжди стримані в прогнозах медики обережно коментували: «Ну все, починає одужувати…» Одразу після весілля молодята вирушили на лікування в ізраїльську клініку. Космічну вартість лікування в майже сто тисяч доларів збирали всією країною. Тим часом Сашко, долаючи страшний біль, учився сидіти. «Хочу тренуватися щогодини, — казав він Олені. — Набридло лежати».

Про поранення розповідає дружина десантника, аби зайвий раз не турбувати чоловіка.

— Усе сталося в районі Червоного Лиману, що на Донеччині. Хлопці наскочили на засідку снайпера. Сашко розповідав, що він одразу зрозумів, що це хребет, ноги стали не його, віднялись, і він упав. Водночас потемніло в очах. Відстрілювався вже лежачи, нічого не бачачи перед собою, аж поки закінчились боєприпаси. Стріляв на звук. Потім знепритомнів, що було далі, не пам'ятає. Можливо, подіяв сильний знеболювальний препарат, який уколов собі Сашко. З поля бою його винесли бойові побратими.

І хоч попереду ще тривалий процес лікування, виснажливі тренування, колосальні фізичні зусилля, Олена переконана, що їхня казка неодмінно матиме щасливий кінець. А з таким наполегливим «тренером» у десантника просто немає шансів на інший розвиток подій. «Він неодмінно ще носитиме мене на руках», — переконана Олена!

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ

КІЛЬКІСТЬ ПРАКТИЧНИХ ЗАХОДІВ У ПРОГРАМАХ ПІДГОТОВКИ ВІЙСЬК ЗБІЛЬШИЛАСЯ НА 25%

УСІ ЗМІНИ СТОСОВНО ВИШКОЛУ БІЙЦІВ УПРОВАДЖУЮТЬ ОПЕРАТИВНО ТА ПОСТІЙНО НА ОСНОВІ ҐРУНТОВНОГО АНАЛІЗУ Й ДОСВІДУ, ЗДОБУТОГО В АТО

Згідно із запланованими показниками видатків цьогорічного оборонного бюджету України, на підготовку військ у Збройних Силах України передбачено витратити 2,9 млрд грн. Навіть з урахуванням інфляції, яка можлива нинішнього року, ця цифра є безпрецедентною для сучасного українського війська. Адже тільки два роки тому наша країна вперше за свою історію виділила на ці цілі суму, яка була, за словами Міністра оборони України генерала армії України Степана Полторака, і так досить немалою: близько 1 млрд грн. Але навіть сьогодні, у достатньо складні для країни фінансово-економічні часи, ця сума продовжує зростати, наближаючись уже до 3 млрд грн. Іще ніколи за часи відновлення незалежності наша держава не нарощувала такими темпами та в таких обсягах фінансове забезпечення вишколу свого війська

Вогневі завдання виконують артилеристи

І ми всі чудово розуміємо, чому саме так відбувається. Головним «локомотивом» або, краще сказати, стимулом усього цього процесу в Збройних Силах України є збройна боротьба нашої держави, яку вона сьогодні веде проти гібридної агресії сусідньої Росії. Щоб забезпечити принаймні достатній рівень боєздатності частин і підрозділів ЗС України, органів управління, особливо в умовах зростання їхньої кількості (більше ніж удвічі порівняно з довоєнною кількістю), треба суттєво збільшувати обсяги фінансового забезпечення бойового навчання. Але як це на практиці відбивається на бойовому вишколі українського війська, як змінюються його темпи?

НА КІНЕЦЬ 2016 РОКУ В ЗС УКРАЇНИ БУЛО ПРОВЕДЕНО 219 ТАКТИЧНИХ НАВЧАНЬ РІЗНОГО РІВНЯ З БОЙОВОЮ СТРІЛЬБОЮ. НА 2017-Й ЇХ ЗАПЛАНОВАНО НЕ МЕНШЕ, ЯК 250

Зрозуміло, що в умовах війни, яка нині триває на Сході нашої країни, нехтування питанням підготовки військ може закінчитися не тільки болісними для нас втратами матеріальних і фінансових ресурсів, а й втратами найважливішого чинника — людських життів. Адже погано підготовлений військовик або взагалі не навчений у реальному бою скоріше стане для ворога ціллю, а не ефективним бійцем, здатним перемогти його, відстояти свої рубежі. Це стосується не тільки кожного військовика, а й всього війська загалом.

Зважаючи на те, що напередодні агресії сусідньої «братньої» країни вітчизняне військо за цим показником було майже в стані «клінічної смерті» (до 2013 року у військах відбувалося на рік п'ять-сім батальйонних тактичних навчань із бойовою стрільбою, не кажучи вже про заходи бойової підготовки вищого за батальйон рівня), ситуацію потрібно було негайно виправляти. Тож протягом останніх двох із половиною років показники бойового навчання в українському війську стали стрімко зростати.

На кінець 2016 року в ЗС України було проведено 219 тактичних навчань різного рівня з бойовою стрільбою (переважно рівня батальйон/рота й кілька десятків бригадних/полкових) і більше як 190 інших заходів оперативної підготовки (до речі, на 2017 рік таких навчань заплановано не менше як 250). Для порівняння: у період із 2011-го по 2014 рік у ЗС України було одне тактичне навчання бригадного рівня з бойовою стрільбою й не більше як п'ять — батальйонного рівня. А протягом лише одного 2016 року в ЗС України було організовано та здійснено два командно-штабних навчання стратегічного рівня (тобто в масштабі всіх Збройних Сил) і цілу низку командно-штабних тренувань та військових ігор також стратегічного рівня. До того ж усі — з практичним залученням військ, реальним розгортанням пунктів управління та серіями двосторонніх навчань різного рівня. Як кажуть у таких випадках, коментарі тут зайві.

Та будьмо відвертими: простим нарощуванням кількості навчань і тренувань повністю розв'язати проблему з навченістю військ неможливо. Тут важливий не лише кількісний, а й якісний фактор. Навіть більше, в умовах, коли українському війську доводиться практично відбивати ворожу агресію, саме якісний параметр бойового навчання стає вирішальним. Бо відтепер вітчизняне військо за якістю вишколу оцінює не перевіряльна комісія з вищого штабу, а цілком реальний, добре озброєний і жорстокий ворог на цілком реальному полі бою, а не на полігоні. Саме там, як рентгеном, починають просвічуватись усі вади або, навпаки, досягнення сучасного українського війська, зокрема у сфері вишколу особового складу, його органів управління та командирів.

Як успішно протистояти реальному конкретному ворогу на полі бою — саме цьому сьогодні необхідно вчити й до цього готувати вітчизняне військо. Принаймні саме таку думку неодноразово висловлювали представники вищого військово-політичного керівництва нашої країни.

Начальник Генерального штабу — Головнокомандувач ЗС України генерал армії України Віктор Муженко, коментуючи останні зміни в процесі бойового навчання нашого війська, зазначив:

— Узагалі практика застосування сил в АТО накладає свій характерний відбиток на весь навчальний процес у нашому війську. Сьогодні ми впровадили новий основний підхід до індивідуальної та колективної підготовки в частинах і підрозділах — «навчати війська лише тому, що справді потрібно на війні». Наголос водночас робимо на практику. Тож дуже суттєво змінилася форма й зміст бойової підготовки, а кількість практичних заходів у програмах підготовки збільшено на 25 відсотків від загальної тривалості програм. Своєю чергою зміни до програм підготовки військ уносять оперативно та постійно, саме на основі ґрунтовного аналізу та оцінювання досвіду, здобутого в АТО. Наприклад, тактична обстановка, створена під час теоретичних, а особливо практичних заходів підготовки військ, максимально наближена до реальної обстановки в районі АТО, моделює в цьому сенсі цілком конкретні та реальні ситуації на тактичному й оперативно-тактичному рівнях.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

НАЙВАЖЛИВІШИМИ ЗАХОДАМИ ПІДГОТОВКИ З ОРГАНАМИ ВІЙСЬКОВОГО УПРАВЛІННЯ ТА ВІЙСЬКАМИ (СИЛАМИ) В ЗС УКРАЇНИ МИНУЛОРІЧ БУЛИ:

стратегічні командно-штабні навчання з органами військового управління Збройних Сил України «Весняний грім-2016» (28.03–02.04) і «Рубіж-2016» (18.10–22.10), під час яких було перевірено готовність органів військового управління в нових організаційно-штатних структурах до планування застосування та управління угрупованнями військ (сил) під час відсічі збройної агресії, контрнаступальних та оборонних операцій, рейдових і спеціальних дій;

комплекс штабних навчань з органами військового управління Збройних Сил України (квітень — травень), основною метою якого було впровадження в практику військ (сил) положень нових керівних документів із питань здійснення операцій;

стратегічна командно-штабна воєнна гра з органами військового управління Збройних Сил України (01.06 — 03.06), яку здійснювали з метою визначення реального складу сил і засобів оборони, що мінімально необхідні для відсічі збройної агресії, розгляду варіантів застосування угруповань військ (сил) та виконання оперативних завдань за ймовірними сценаріями (етапами) розвитку воєнно-стратегічної обстановки;

комплексні штабні навчання з органами військового управління Збройних Сил України «Літня гроза-2016» (11.07 — 15.07) та «Південний вітер-2016» (25.07 — 29.07), під час проведення яких основну увагу було зосереджено на відпрацюванні питань організації взаємодії на всіх рівнях та управління військами (силами) під час операцій (бойових дій);

командно-штабне тренування з органами військового управління Збройних Сил України (06.09 — 08.09), під час якого було відпрацьовано питання планування стратегічного розгортання, контрнаступальної операції та рейдових дій угруповань військ (сил).

Завершальним етапом річного циклу підготовки Збройних Сил стало стратегічне командно-штабне навчання з органами військового управління, військами (силами) Збройних Сил України «Рубіж-2016», що проходило з 18 по 22 жовтня. Під час його проведення органи військового управління Збройних Сил України підтвердили спроможність здійснювати управління угрупованнями військ (сил) в операції ЗС щодо відсічі збройної агресії, а військові частини (підрозділи) — виконувати бойові завдання за призначенням.

На збірному пункті пошкоджених машин кипить робота з відновлення бойової техніки. Сватове, липень 2016 року

МИНУЛОРІЧ ЗОЛОЧІВСЬКІ РЕМОНТНИКИ

ВІДНОВИЛИ ПОНАД 650 ОДИНИЦЬ ТЕХНІКИ

СВОЮ ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ НЕЩОДАВНО ВІДЗНАЧИВ ОКРЕМИЙ РЕМОНТНО-ВІДНОВЛЮВАЛЬНИЙ ПОЛК ОК «ЗАХІД», РОЗТАШОВАНИЙ У МІСТІ ЗОЛОЧЕВІ, ЩО НА ЛЬВІВЩИНІ

— На початку березня 2014 року дві ремонтно-евакуаційні групи (РЕГ) виїхали на Донбас у складі механізованих бригад. У них входили декілька пересувних майстерень з ремонту бронетанкової та автомобільної техніки, — розповідає командир полку полковник Юрій Примаченко. — Тут були важкі евакуаційні машини — МАЗи-537 із трейлерами та броньована техніка. Це було справжнє випробування на міцність, адже людей у полку тоді не набиралося й чотири десятки, і ніхто ще не проводив таких складних ремонтних робіт, а надто — у бойових умовах.

Перша РЕГ діяла на Луганському напрямку в секторі «А». Друга опинилася у секторі «Д» та супроводжувала окрему механізовану бригаду, яка з боями просувалася до українсько-російського кордону, а золочівські ремонтники відновлювали пошкоджену в боях техніку.

Наприкінці липня 2014 року з території РФ по них вперше вдарили російські «Гради».

— Активність ворога посилювалася, а до розташування ремонтників постійно прибувала різноманітна техніка. У ворога складалося враження, що це якийсь штаб, тому недивно, що саме туди намагалися поцілити: вночі з «Градів» та далекобійної ствольної артилерії, а вдень — із мінометів, — згадує командир полку. — Тож доводилося змінювати місце розташування, адже ремонтувати техніку під обстрілами неможливо.

У перші дні серпня друга РЕГ опинилася у напівоточенні. Але минулося: прийшли МАЗи-537 із спецтехнікою для евакуації на тиловий пункт управління. Вийшли без втрат…

— Зрештою надійшло розпорядження про об'єднання двох наших РЕГ у селищі Побєда Луганської області, — продовжує розповідь полковник Юрій Примаченко, — і створення збірного пункту пошкоджених машин (ЗППМ). Ремонтники евакуйовували та відновлювали техніку українських десантників, які героїчно обороняли луганський аеропорт.

Пам'ятної ночі з 31 серпня на 1 вересня 2014 року російські війська підступно обстріляли Побєду із систем залпового вогню «Смерч». Наші тоді зазнали значних втрат. І хоча потужні ворожі реактивні снаряди у ЗППМ не влучили, ремонтникам знову довелося переїжджати в інше місце. Новий ЗППМ, який повністю перебував у компетенції Золочівського окремого ремонтно-відновлювального полку, розгорнуто у місті Сватове Луганської області.

Катастрофічно не вистачало людей, особливо спеціалістів з ремонту бронетанкової техніки, адже полк був лише наполовину укомплектований особовим складом. Але і цим складом він забезпечував якісний ремонт та обслуговування військової техніки й озброєння у секторі «А» і на передовій, і у ЗППМ. Щодня на передній край виїжджало вісім–десять мобільних ремонтних груп, які не тільки виконували ремонтні роботи, а й надавали методичну допомогу з питань обслуговування ОВТ.

Під час активних бойових дій на ЗППМ збиралося до 200 одиниць броньованої та автомобільної техніки. Здебільшого ремонтникам вдавалося відновити її на місці та оперативно повернути на передову, але траплялися машини, які потребували більш серйозного ремонту. Таку техніку вантажили в ешелони і відправляли в Золочів, щоб ремонтувати у стаціонарних умовах.

НА ПЕРЕДОВІЙ ЕКІПАЖІ МАЗІВ ПРАЦЮВАЛИ БЕЗ ПЕРЕПОЧИНКУ. ПОТУЖНІ ТЯГАЧІ ЦІЛОДОБОВО ТРАНСПОРТУВАЛИ БОЙОВУ ТЕХНІКУ ПО ВСЬОМУ РАЙОНУ ПРОВЕДЕННЯ АТО

А на передовій екіпажі МАЗів працювали без перепочинку. Потужні тягачі цілодобово транспортували бойову техніку по всьому району проведення антитерористичної операції, витягували її з найгарячіших точок. Це донецький та луганський аеропорти, Піски, Авдіївка та багато інших. У літню спеку часто лопалися шини: часом за один рейс доводилося міняти та ремонтувати до п'яти коліс. Проте люди трималися, бо розуміли, що відновлену техніку чекають на передовій. Працю золочівських ремонтників неодноразово відзначали державними та відомчими нагородами. Нещодавно орденом "За мужність" ІІІ ступеня був нагороджений командир евакуаційного взводу старший прапорщик Олег Савчук.

— Сьогодні в районі проведення АТО успішно діє наш ЗППМ, а в Золочеві — стаціонарна ремонтна база, — говорить полковник Юрій Примаченко. — Працюють два пункти технічного обслуговування та ремонту бронетанкової техніки. Окремо створили ділянки, на яких ремонтуємо електронно-оптичні прилади та двигуни всіх типів. 2016 року особовий склад полку відремонтував та відновив 394 одиниці бойової та іншої техніки військових частин оперативного командування «Захід». З них артилерійського озброєння і техніки — 83 одиниці, бронетанкового озброєння і техніки — 135, автомобільної — 176. Окрім того, наші ремонтники в польових умовах у районі проведення АТО повернули у стрій 261 одиницю ОВТ, евакуювали та перемістили — 378.

— Звісно, що високі досягнення можливі лише у здоровому колективі однодумців, — зазначає командир окремого ремонтно-відновлювального полку полковник Юрій Примаченко. — Впевнений, що наш колектив таким і є, адже у скрутний час завжди міг розраховувати на підтримку та розуміння моїх заступників та командирів підрозділів. І ще хочу наголосити, що без підтримки українського суспільства не було б і наших успіхів. Допомогу громадськості відчували завжди.

Вадим БАКАЙ

У 101-й УЖЕ БІЛЬШЕ 100 ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ ВІДЗНАЧЕНО ДЕРЖАВНИМИ НАГОРОДАМИ

Нещодавно 101-ша окрема бригади охорони Генерального штабу Збройних Сил України відсвяткувала своє 25-річчя. З літа 2014 року зведений підрозділ частини бере участь в антитерористичній операції на Сході країни. 24 серпня 2014 року бригаду було удостоєно бойового прапора.

За 25 років існування цієї бригади тисячі військовослужбовців пройшли тут школу життя, гарту й професійної підготовки. Деяких із них називають легендами військового колективу. Серед них — підполковник Олександр Бєляєв, який нині обіймає посаду заступника командира бригади. Цікаву історію про цього офіцера я почув від кавалера ордена Богдана Хмельницького, командира роти Ігоря Середюка:

— Олександр Вікторович очолював наш підрозділ, який виконував бойові завдання під Дебальцевим. Я неодноразово був свідком його героїзму, мужності, які він виявляв під час оборони цього міста. За це його було нагороджено орденом Богдана Хмельницького. Після одного з боїв підполковник Олександр Бєляєв знайшов посвідчення загиблого російського військовослужбовця. Саме тоді ми вперше офіційно засвідчили перебування російської армії на нашій землі і розвіяли міф, що українське військо воює із шахтарями-ополченцями.

Слухаючи цю розповідь, подумав: «Документ, який виявив підполковник Олександр Бєляєв, можливо, стане в Міжнародному суді ООН у Гаазі конкретним свідченням про воєнні злочини Російської Федерації проти України».

Сьогодні зведена мобільно-тактична група військової частини продовжує виконувати низку відповідальних завдань у районі АТО. За героїзм і мужність більше як сотню військовослужбовців бригади відзначено державними нагородами. Понад 50 воїнів дістали поранення різного ступеня важкості, а 11 захисників рідної землі, на жаль, загинули. На їхню честь у частині створили Алею героїв, де на мармурових дошках викарбувано їхні портрети й імена.

Особовий склад, який залишився в пункті постійної дислокації, виконує відповідальні завдання, серед них такі, як охорона та оборона військових містечок, пунктів управління Генерального штабу Збройних Сил України, протидія диверсійним проявам і терористичним актам на військових об'єктах. На представників бригади покладено також завдання підтримувати правопорядок і військову дисципліну в гарнізоні, гарантувати безпеку дорожнього руху військових транспортних засобів тощо. Одним словом, роботи вистачає для всіх.

Володимир ЧІКАЛІН

ЗРВ ПОПЕРЕДЖАЮТЬ: ЦЬОГО РОКУ СТРІЛЯТИМУТЬ ІЩЕ БІЛЬШЕ

ЗЕНІТНІ РАКЕТНІ ВІЙСЬКА ПРАГНУТЬ ДОСЯГТИ ТАКТИЧНОЇ СУМІСНОСТІ З ПІДРОЗДІЛАМИ ПРОТИПОВІТРЯНОЇ ОБОРОНИ НАТО

Начальник зенітних ракетних військ Повітряних Сил ЗС України генерал-майор Дмитро Карпенко з підлеглими

Техніка одного з підрозділів ЗРВ прямує на визначені позиції

Істерія російських окупантів на торішні наші ракетні випробування поблизу Криму була очевидною. Тож українські зенітники зрозуміли: вони на правильному шляху! Як же ворог відреагує на цьогорічні бойові стрільби?

Сьогодні в Україні головною силою для стримування ворога з повітря є зенітні ракетні війська. 2016 року після тривалої перерви знову почали стріляти С-300П. Плани на 2017 рік іще амбітніші. І хоч зенітники досить стримані в коментарях, деякі перспективи на майбутнє вони все-таки розкривають.

— Першочергову увагу цьогоріч приділятимемо бойовим стрільбам. А якщо конкретніше, то плануємо здійснити ще масштабніший, ніж минулого року, захід. Мова передусім про бойові стрільби зведеним зенітним ракетним полком «Бук-М1» та зенітними ракетними дивізіонами С-300П, — розповідає начальник зенітних ракетних військ Повітряних Сил ЗС України генерал-майор Дмитро Карпенко. — Дивізіони «трьохсоток» буде викликано в район виконання навчально-бойових завдань раптово, зі штатним озброєнням та військовою технікою. Звісно, обстановка матиме більш ніж реалістичний вигляд. А саме це і є головним завданням.

За словами начальника ЗРВ, ще однією інновацією, яка чекає на зенітників нинішнього року, є бойові стрільби на полігонах інших держав. Перед тим як вибрати оптимальний варіант місця для стрільб, керівництво ретельно вивчало й аналізувало можливості в таких країнах, як Румунія, Польща, Туреччина, Греція й навіть Сполучені Штати Америки. Але найприйнятнішим виявився саме болгарський полігон «Шабла».

— Ми керувалися критерієм «ефективність-вартість», — коментує генерал-майор Дмитро Карпенко. — До того ж Республіка Болгарія близька нам у контексті спільного геополітичного минулого та наявного озброєння. Та ще й із березня 2004 року ця європейська країна стала повноправним членом Альянсу.

Начальник ЗРВ переконаний, що 13-річний досвід інтеграції Болгарії в НАТО треба вивчати не лише теоретично, а й практично. Адже перейняти справді є що.

— Для нас цікавим є підхід Болгарії до реформування війська та розв'язання проблем, що виникають на цьому шляху. Одним зі стратегічних планів наших Збройних Сил є досягнення сумісності зі збройними силами держав-членів НАТО. Для нашого роду військ це передусім тактична сумісність із натовськими підрозділами протиповітряної оборони. Наші фахівці вивчатимуть тактику та процедури, які застосовують підрозділи протиповітряної оборони ВПС Болгарії під час підготовки й ведення протиповітряного бою, — каже генерал-майор Дмитро Карпенко.

НАЙПРИЙНЯТНІШИМ ДЛЯ СТРІЛЬБ УКРАЇНСЬКИХ ЗРК ЗА КОРДОНОМ СТАВ БОЛГАРСЬКИЙ ПОЛІГОН «ШАБЛА»

Будуть корисними міжнародні стрільби й для екіпажів літаків транспортної авіації. Вони попрактикуються у виконанні завдання в повітряному просторі інших держав та вперше перевозитимуть не тільки підрозділи, а й озброєння та техніку.

Важливість співпраці із закордонними партнерами важко переоцінити. Наразі офіцери зенітних ракетних військ набувають досвіду планування багатонаціональних навчань за стандартами НАТО, працюють у мультинаціональному середовищі, опановують процедури, які застосовують їхні болгарські колеги на всіх етапах підготовки.

У цілому процес удосконалення підготовки ЗРВ Повітряних Сил відбувається згідно з Дорожньою картою оборонної реформи, яку затвердив Міністр оборони України в серпні 2016 року. Офіцери, які сьогодні вчаться в країнах НАТО, у найближчому майбутньому сформують організаційне ядро для створення системи оцінювання та сертифікації військових підрозділів ЗРВ з урахуванням процедур системи оцінювання, якої дотримуються в країнах Альянсу.

Олександр ОЛЕХНОВИЧ

РТВ ОДЕРЖУЮТЬ НА ОЗБРОЄННЯ НОВІ ЗРАЗКИ ТЕХНІКИ

Сьогодні особовий склад радіотехнічних військ активно тренується з урахуванням досвіду, набутого під час антитерористичної операції. Уже на цей час здійснено десятки тактичних навчань на місцях постійної дислокації та у визначених районах АТО. Підрозділи радіотехнічних військ продовжують виконувати маневри як у складі рот, так і окремими зразками радіоелектронної техніки. Тренування відбуваються на новій техніці, котра поступово надходить на озброєння стройових частин.

Варто зауважити, що з початком російської агресії на Сході України в РТВ прийнято на озброєння нові й модернізовані РЛС вітчизняного виробництва та сучасні засоби автоматизації, які дають змогу діставати інформацію в реальному часі. Нинішнього року від підприємств вітчизняної «оборонки» локаторники сподіваються одержати понад півтора десятка засобів радіоелектронної та радіотехнічної розвідки.

Кількість нових РЛС збільшувалася в рази

З кожним роком війни кількість нових РЛС збільшувалася в рази. Якщо 2014-го це було 18% від загальної кількості новітніх зразків, то 2015-го — 32%, а 2016-го — усі 50%.

Ярослава ЗОРІНА

Рейдовий тральщик ВМС ЗС України «Генічеськ» під час навчань PASSEX

І МІНИ ЗНИЩИЛИ, І СУМІСНІСТЬ ПІДВИЩИЛИ

ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКІ НАВЧАННЯ НАТО ТИПУ PASSEX СПРИЯЮТЬ ЗМІЦНЕННЮ БЕЗПЕКОВОЇ СИТУАЦІЇ ТА ПІДВИЩУЮТЬ РІВЕНЬ ПРОТИМІННОЇ ОБОРОНИ В ЧОРНОМОРСЬКОМУ РЕГІОНІ

Важливість здійснення маневрів типу PASSEX важко переоцінити, адже Російській Федерації як країні-агресору нічого не заважає застосувати мінну зброю у виключній морській економічній зоні України задля підриву діяльності цивільного судноплавства.

Політика Кремля залишається незмінною: знищення України воєнним, фінансово-економічним шляхами тощо. І як свідчить наш трирічний досвід «спілкування» з Росією, вона цілком реально може використати наявний комплект мінного озброєння.

Загалом Чорноморський басейн має свої особливості. Чорне море, як і Балтійське, належить до закритих морів із виходом у Світовий океан через протоки Босфор і Дарданелли, який контролює Туреччина. З п'яти причорноморських країн Туреччина, Болгарія та Румунія є членами НАТО. Зважаючи на незаконну анексію Криму Росією, можна констатувати, що геополітичний баланс сил у регіоні значно порушився.

Це добре розуміють в Альянсі. Тому нещодавно за результатами засідання Північноатлантичної ради генеральний секретар Альянсу Єнс Столтенберг повідомив, що для посилення оборони держав НАТО і країн-партнерів у морському просторі Чорноморського регіону вісім країн-союзниць Альянсу розширять військово-морську присутність НАТО в Чорному морі. Це однозначно сприятиме посиленню підготовки навчань та обізнаності із ситуацією, а також удосконалить морські координаційні функції для сил Альянсу під час роботи з іншими силами союзників у регіоні Чорного моря.

Таким чином постійні військово-морські сили НАТО, зокрема з протимінної боротьби, будуть спроможні частіше прямувати до Чорного моря, де вони здійснюватимуть військові навчання разом з іншими державами-союзницями, що допомагатиме Альянсу ближче ознайомлюватися з безпековою ситуацією регіону.

Що стосується навчань PASSEX, то в північно-західній частині Чорного моря рейдовий тральщик ВМС ЗС України «Генічеськ» здійснив спільні тактичні тренування, а саме — маневрування, тренування з радіообміну та, найголовніше, пошук і знищення мін (імітаторів) із кораблями з'єднання Постійної військово-морської протимінної групи НАТО № 2 (SNMCMG2) — штабним кораблем «Контр-адмірал К. Черницький» ВМС Польщі, морськими тральщиками «Дуеро» ВМС Іспанії, «Ротвейл» ВМС Німеччини та «Аланья» ВМС Туреччини.

За словами заступника начальника штабу командування ВМС ЗС України з євроатлантичної інтеграції капітана 1 рангу Андрія Риженка, передусім важливим є відпрацювання спільних заходів базової підготовки, які дають змогу українським військовим морякам опановувати тактичні прийоми й процедури НАТО відповідно до функціонального призначення кожного корабля-учасника. Зазвичай це елементи протиповітряної, протичовнової або протимінної оборони. Після цього теоретичні знання відпрацьовують практично в морі протягом тактичних маневрувань.

Відтак, під час навчань спільними зусиллями екіпажів рейдового тральщика «Генічеськ» і кораблів НАТО було виявлено, ідентифіковано та знешкоджено дві якірні міни часів Другої світової війни.

СПІЛЬНИМИ ЗУСИЛЛЯМИ ЕКІПАЖІВ РЕЙДОВОГО ТРАЛЬЩИКА «ГЕНІЧЕСЬК» І КОРАБЛІВ НАТО БУЛО ВИЯВЛЕНО, ІДЕНТИФІКОВАНО ТА ЗНЕШКОДЖЕНО ДВІ ЯКІРНІ МІНИ ЧАСІВ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

— Багато ділянок Чорного моря, зокрема північна та північно-західна, мають глибини до 50 метрів (район поблизу Одеси, Чорноморська, Южного та Очакова), тому неприємних «подарунків» із часів Другої світової залишилося ще багато. Ці міни не становили небезпеку для судноплавства, бо перебували на морському дні, у районі, де не рекомендовано віддавати якорі. Завдяки професійним і скоординованим діям військових моряків України та НАТО, їх було успішно знищено. До речі, така сама небезпечна ситуація з мінами в Балтійському морі, звідки прийшла мінно-тральна група, — зауважив Андрій Риженко.

На думку заступника начальника штабу командування ВМС ЗС України, боротьба з мінною зброєю доводить актуальність таких навчань і необхідність розвивати протимінну оперативну спроможність вітчизняного флоту.

До того ж, за словами капітана 1 рангу Андрія Риженка, такі тактичні тренування відіграють значну роль у питанні зміцнення регіональної безпеки та сприяють досягненню сумісності з флотами країн НАТО й подальшому оволодінню ВМС ЗС України стандартами Альянсу, що вкрай важливо, бо 2020 рік не за горами.

Оксана КАРПЕНКО,
Віталій ПАНЧИШИН

«СІ БРИЗ-2017»: БАГАТОНАЦІОНАЛЬНІ СИЛИ ЗНОВУ ВИРУШАЮТЬ У КРИЗОВИЙ РЕГІОН

Цьогорічні українсько-американські навчання «Сі Бриз» обіцяють бути багатофункціональними, цікавими та, як завжди, дуже корисними для учасників. Вони поєднуватимуть теоретичний і практичний курси процесу планування й проведення операції за стандартами НАТО, курси лідерства, з надання медичної допомоги в бойових умовах, розвідування обстановки та інформаційного обміну, висвітлення надводної, підводної та повітряної обстановки з використанням даних від кораблів і літаків, а також курс протидії засобам радіоелектронної боротьби та кібератакам.

Як повідомив заступник командувача ВМС ЗС України з бойової підготовки капітан 1 рангу Олексій Неїжпапа, особливістю міжнародних маневрів «Сі Бриз-2017» буде завчасна підготовка штабів за стандартами НАТО із залученням іноземних фахівців. Окрім того, під час навчання заплановано швидку зміну обстановки вже безпосередньо під час виконання завдань у морі.

— Проаналізувавши досвід, набутий під час навчань «Сі Бриз-2016», ми дійшли висновку стосовно збільшення часу на відпрацювання практичних дій, — сказав Олексій Неїжпапа. — Саме тому всі штаби тактичного рівня розпочнуть своє навчання й підготовку паралельно з конференціями планування, а не так, як це було раніше під час першої так званої базової фази. По-перше, це дасть змогу штабним офіцерам удосконалити свої навички в посередницькій роботі, а, по-друге, уже під час безпосередньої участі в маневрах інтенсивно використовувати набуті знання й командувати силами від початку навчань і до їх завершальної фази.

До речі, ще однією родзинкою цьогорічного «Сі Бризу» стане апробація нового найсучаснішого органу управління. Зокрема, на тлі навчань буде сформовано морський штаб багатонаціональних сил. Саме його структуру буде покладено в основу формування майбутнього морського командування об'єднаних Військово-Морських Сил, яке керуватиме всіма морськими операціями на Чорному морі.

Не оминуть нововведення й берегову компоненту навчань. Як завжди, в рамках цієї фази буде відпрацьовано взаємодію багатонаціональної тактичної групи, яка здійснить операцію «в кризовому регіоні» за стандартами НАТО з участю морських піхотинців і спеціальних підрозділів країн-учасниць.

Також буде відпрацьовано морське й повітряне десантування, штурм, а потім утримання морського узбережжя, надавання медичної допомоги пораненим, контроль блокпостів, дії артилерії під час здійснення протидесантної оборони, подолання водної перешкоди із залученням інженерних підрозділів, спеціальні дії з гарантування безпеки на приморському напрямку, повітряне прикриття висадки десанту. Але цього року всі ці дії підрозділів матимуть зовсім інше логічне завершення.

— Якщо в попередні роки для кожного підрозділу навчання закінчувалися з успішним виконанням окремого завдання на своєму напрямку, то зараз ми плануємо перетворити навички кожного підрозділу на єдину грізну силу. А саме — усі вони мають зустрітися на визначеній місцевості й протистояти не менш підготовленому «реальному» супротивникові. Відбудеться щось на кшталт двостороннього протистояння із зачищенням території та захопленням прапора, — розповів капітан 1 рангу Олексій Неїжпапа.

Своєю чергою морську компоненту буде посилено заходами з протимінних дій. На сьогодні цей напрямок є пріоритетним у розбудові сучасних українських Військово-Морських Сил. І передовсім він пов'язаний із невеликими глибинами по всій території Чорноморського узбережжя України.

До загального складу корабельних груп планують залучити протимінні сили Чорноморського басейну та партнерів із Середземномор'я, що в реальному часі досліджуватимуть небезпечні через наявність мін райони, а в разі виявлення — їх знищуватимуть. Окрім того, тральні сили забезпечуватимуть висадку морського десанту, а також вхід і вихід кораблів із пунктів базування.

Євгеній СИЛКІН

«ГРУЗІЯ МОЖЕ ПРИЙМАТИ Й ГОТУВАТИ СЕРЖАНТІВ ЗІ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ»

Минулого тижня в Міжнародному центрі миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного з робочим візитом перебував начальник Генерального штабу Збройних Сил Грузії бригадний генерал Владімер Чачибайя.

— Із чим пов'язаний ваш візит і що цікавого ви побачили під час огляду Міжнародного центру миротворчості та безпеки?

— Насамперед хочу подякувати керівництву Збройних Сил України та Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного за можливість побувати у вашому унікальному навчальному центрі й на власні очі його побачити. Він справді вражає й має великий потенціал підготовки різноманітних підрозділів. Відчутно, що українці ретельно вивчили найкращий досвід таких центрів у провідних країнах світу. Зокрема, у вас добре налагоджено систему контролю занять на такій великій площі, а також організацію бойової підготовки на різних навчальних ділянках. Незважаючи на відстані та завантаженість усіх навчальних місць, роботу організовано так, що підрозділи не перетинаються й не заважають один одному. Також ви багато уваги приділяєте безпеці занять. Нині ми намагаємося розвивати в себе такий центр. І тому, думаю, нам буде цікава співпраця зі Збройними Силами України в цьому напрямку. На жаль, і моя країна, і ваша волею долі мають небезпечного сусіда. І Грузія, і Україна тимчасово втратили частини своїх територій. У нас багато спільного як у політичних, так і у військових аспектах. Тому в нас чимало дотичних тем як у взаємодопомозі, так і у взаєморозвитку.

Начальник Генерального штабу Збройних Сил Грузії бригадний генерал Владімер Чачибайя (у центрі) під час відвідин Міжнародного центру миротворчості та безпеки, що на Львівщині

ДОСВІД ЗБРОЙНИХ СИЛ ПРОВІДНИХ КРАЇН СВІТУ ДОВІВ, ЩО ОДНІЄЮ З ОСНОВ ВИСОКОЇ БОЙОВОЇ МАЙСТЕРНОСТІ Є СЕРЖАНТИ

— Що конкретного ви можете сьогодні запропонувати для військовослужбовців ЗС України?

— Досвід збройних сил провідних країн світу довів, що однією з основ високої бойової майстерності є сержанти. У Збройних Силах Грузії підготовці цієї категорії військовослужбовців приділяють багато уваги. Ми маємо потужний тренувальний центр, де відбувається підготовка командирів відділень, а також курси для командирів взводів — сержантів і сержантів роти. Окремо є курси підготовки штабних сержантів. Тому ми можемо приймати й готувати сержантів зі Збройних Сил України.

— Яку кількість військовослужбовців з України ви можете запросити до себе? І скільки триватиме їхня підготовка?

— Ми можемо прийняти в себе до ста військовослужбовців з України. Це на курси командирів відділень. Їхня підготовка триватиме приблизно шість місяців. Для командирів взводів термін буде приблизно чотири місяці. Різницю в часі зумовлено тим, що для підготовки командира відділення потрібно більше зусиль: ця категорія потребує ширшого спектра навчань, зокрема ґрунтовної індивідуальної підготовки. Річ у тім, що ми навчаємо сержантів не просто правильно приймати якісь тактичні рішення або віддавати накази, уміти досконало володіти зброєю й технікою свого підрозділу та знати можливості всього дорученого їм озброєння. Ми вчимо й готуємо з військовослужбовців лідерів — людей, які можуть згуртувати навколо себе колектив і повести його в бій. Це основна увага в нашій підготовці.

— Які вимоги до кандидатів на навчання?

— Для грузинів це передусім фізична підготовка. Крім того, військовослужбовці Збройних Сил Грузії мають скласти спеціальний іспит із кількох блоків. Він складний, і далеко не всі можуть його пройти, адже у нас дуже суворий відбір кандидатів. А українців ми підготуємо всіх, які до нас прийдуть. Наприкінці навчання ми видаємо сертифікат або посвідчення про завершення того чи іншого курсу. І це є одним із найважливіших документів для просування по службі військовослужбовця. Переконаний, що в нас у цій галузі буде тісна, плідна й тривала співпраця.

— Дякую за розмову.

Записав Тарас ГРЕНЬ

ПІДТРИМКА НАШОЇ ДЕРЖАВИ З БОКУ США І НАТО ЗАЛИШАЄТЬСЯ НЕПОХИТНОЮ

Державний секретар США Рекс Тіллерсон підтвердив позицію Вашингтона щодо всебічної підтримки НАТО, а також висловився за продовження тиску на Росію з метою припинення її збройної агресії проти України. Зокрема Держсекретар США засудив Москву за «бойові дії й окупацію» України.

Рекс Тіллерсон зауважив, що через три роки після початку «російської агресії проти України», що призвела до анексії Криму, «підтримка України з боку США і НАТО залишається непохитною». Він зазначив, що адміністрація його країни збереже санкції проти Росії доти, доки Москва не відкоригує дії, які призвели до їх запровадження, і буде протистояти будь-яким подальшим спробам Росії змінити кордони України.

Також Рекс Тіллерсон закликав Росію виконати свої зобов'язання в межах Мінських угод щодо врегулювання війни на Сході України, де, за його словами, «керовані Росією сепаратистські сили» борються з українськими військами.

Окрім цього, він виступив і за розширення участі Альянсу в боротьбі з тероризмом та закликав усіх членів НАТО до безумовного виконання своїх зобов'язань щодо фінансування оборонної сфери.

У контексті саміту Альянсу були проведені засідання Ради Росія-НАТО на рівні послів та Комісії Україна-НАТО на рівні міністрів закордонних справ.

Експерти зазначають, що заяви Тіллерсона щодо дій Росії стали жорсткішими, ніж ті, які раніше робив президент США Дональд Трамп і члени його адміністрації.

За результатами заходу Міністр закордонних справ України Павло Клімкін зауважив, що засідання Комісії Україна-НАТО стало важливим сигналом про підтримку Києва в умовах російської агресії.

«Це було важливе засідання, оскільки ми отримали дуже чіткий і сильний сигнал солідарності з Україною», — цитує главу вітчизняного зовнішньополітичного відомства Укрінформ.

ПОРА ЗУПИНИТИ ВТРУЧАННЯ РОСІЇ В СПРАВИ ІНШИХ КРАЇН

Розслідування спроб втручання Росії у президентські вибори в США має чітко встановити мотиви і методи росіян, а також знайти спосіб протидії цій тактиці, яку РФ застосовує по всьому світу без наслідків для себе. Таке переконання висловив у інтерв'ю ABC News голова Комітету Сенату США з питань збройних сил Джон Маккейн, повідомляє Укрінформ.

Маккейн також зазначив, що втручання Росії в міжнародні справи по всьому світу практично не має для неї наслідків.

«Вони з успіхом для себе продовжують розчленовувати Україну; вони досягли успіху в створенні значного впливу на Близькому Сході, якого ніколи не мали раніше; вони успішно втрутилися в наші вибори, і ми знаємо, що вони продовжують робити це у виборчих процесах у Франції та в інших місцях. І досі вони або дістали незначну кару, або ж узагалі не були за все це покарані», — зазначив сенатор-республіканець.

7 березня 2017 року о 03:49 за київським часом з космодрому Куру у Французькій Гвіані відбувся успішний пуск європейської ракети-носія легкого класу Vega з українським двигуном

НИНІ СТРАТЕГІЧНИМ ПАРТНЕРОМ УКРАЇНИ В КОСМОСІ Є США

З проголошенням незалежності в серпні 1991 року Україна успадкувала майже третину радянського ракетно-космічного потенціалу. Відтак уже через півроку було створено Державне космічне агентство України, яке взяло під своє управління більше як десяток конструкторських бюро, наукових організацій та установ, військових частин і промислових підприємств, що безпосередньо займалися космічною діяльністю.

— За останні 25 років було успішно реалізовано чотири п'ятирічні космічні програми, — розповідає радник голови Державного космічного агентства України Едуард Кузнецов. — У рамках цих програм ми виконали низку важливих космічних проектів. Зокрема, запустили на орбіту чотири національні супутники дистанційного зондування Землі: «Січ-1», «Січ-1М», мікросупутник, «Січ-2» — та один єгипетський супутник «ЄгиптСат-1», який створили українські підприємства.

Здійснили також 149 пусків ракет-носіїв, у виробництві яких брали участь українські підприємства, і було виведено на орбіту близько 400 супутників. Україна є учасником кількох успішних міжнародних космічних проектів.

ЗА ОСТАННІ 25 РОКІВ УКРАЇНА ЗАПУСТИЛА НА ОРБІТУ ЧОТИРИ НАЦІОНАЛЬНІ СУПУТНИКИ «СІЧ-1», «СІЧ-1М», МІКРОСУПУТНИК, «СІЧ-2» — ТА ОДИН ЄГИПЕТСЬКИЙ СУПУТНИК «ЄГИПТСАТ-1»

Історично склалося так, що основним ринком збуту нашої космічної продукції була Росія. Але 2014 року, після початку російської агресії, співпраця з нею припинилася. Нині стратегічним партнером України в космосі є США. На початку квітня поточного року наша делегація брала участь у роботі 33-го Космічного симпозіуму, відбулись переговори з керівництвом НАСА та комерційних компаній США, що працюють у космічній сфері.

Для просування двосторонньої співпраці функціонує українсько-американська Робоча група з питань використання та дослідження космічного простору з мирною метою. Сьогодні розглядають проект «Антарес», у рамках якого українські підприємства виготовляють основну конструкцію першого ступеня ракети-носія.

Вагомим партнером України в космічній сфері залишається й Китайська Народна Республіка. Практична співпраця в космічній галузі відбувається також із Республікою Корея. Нещодавно пройшло засідання спільної робочої групи, на якому обговорювали можливості розвитку співпраці на нових напрямах, зокрема, у сегменті супутникових технологій і застосування глобальних космічних систем у сфері державної економіки.

Відновлено співпрацю з Індією, відбувається активний діалог щодо визначення перспективних напрямків співпраці з Казахстаном. Зокрема, сторони розглядають питання взаємодії у сфері дистанційного зондування Землі, ракетобудування, наукових космічних досліджень, контролю та аналізу космічної обстановки.

Поступово підвищується рівень співпраці з державами Європейського Союзу, зокрема у сфері обміну інформацією з питань дистанційного зондування Землі, навігації, інноваційних проектів, участі України в рамковій програмі ЄС із досліджень та інновацій «Горизонт-2020», а також у використанні передових космічних технологій.

Як розповіли в Державному космічному агентстві України, сьогодні триває робота з розширення обсягів або започаткування практичної співпраці у сфері використання космічного простору з мирною метою спільно з іншими країнами.

Українські підприємства беруть участь у реалізації європейського проекту Vega. Зокрема, маршовий двигун РД-843 4-го ступеня ракети-носія розробило Державне підприємство «Конструкторське бюро «Південне» ім. М. К. Янгеля», а виготовляють його на ДП «Виробниче об'єднання «Південний машинобудівний завод ім. О. М. Макарова».

Останній пуск відбувся 7 березня 2017 року з космодрому Куру у Французькій Гвіані. Ракета-носій вивела на орбіту супутник Sentinel-2B європейської програми глобального моніторингу навколишнього середовища та безпеки Copernicus. Sentinel-2B — четвертий супутник проекту Copernicus.

Цей пуск став дев'ятим у рамках програми Vega та першим 2017 року. Відповідно до контракту з канадською компанією MDA, запуск супутника зв'язку «Либідь» планували ще в жовтні 2012 року. У зв'язку із заміною орбітальної позиції супутника запуск перенесли на квітень 2014 року. Ще одним проблемним моментом у проекті стала втрата станції управління в м. Євпаторії через анексію Російською Федерацією Криму. MDA терміново евакуювала своїх спеціалістів та обґрунтовано оголосила про настання форс-мажору. На жаль, обладнання станції управління досі забрати з Євпаторії не вдалося. Тому українська сторона створила альтернативну станцію управління в м. Києві та взяла в оренду антену в італійської компанії Telespazio.

Затримка запуску супутника через форс-мажор спричинила додаткові витрати за проектом, пов'язані з необхідністю зберігання й додаткового тестування обладнання. Але, попри ці труднощі, сьогодні все-таки триває підготовка до запуску супутника: планують, що це буде зроблено наприкінці 2017 року.

Сергій ЗЯТЬЄВ

ПАВЛО ПОПОВИЧ — ПЕРШИЙ КОСМОНАВТ З УКРАЇНСЬКИМ КОРІННЯМ

Космонавт Павло Попович

55 років тому в космосі побував перший українець — уродженець Київщини Павло Попович. Політ у космос він здійснив 12 серпня — 15 серпня 1962 року на кораблі-супутнику «Восток-4». За успішне виконання завдання космонавта було удостоєно звання Героя Радянського Союзу.

Удруге в космос він полетів 3 липня 1974 року як командир екіпажу космічного корабля «Союз-14». 5 липня цей корабель здійснив стикування з науковою станцією «Салют-3». Їхній спільний політ тривав 15 діб. За цей політ Павло Попович одержав другу зірку Героя.

Як зазначають дослідники біографії Павла Поповича, він народився під Узином, де був великий аеродром, тож хлопець змалку мріяв стати льотчиком. У двадцять років пішов в аероклуб. Далі було військове авіаційне училище, після закінчення якого майбутнього генерал-майора авіації направили служити в Карелію. Там 1957 року Павло Попович, удивляючись у небо, побачив перший штучний супутник Землі. Так зародилася в нього мрія про космос.

Згодом, 1959 року, його викликали в штаб дивізії, де змусили підписати папір про нерозголошення та запропонували пройти медичну комісію для відбору в загін космонавтів. Вимоги до здоров'я кандидатів були високими. З двох із половиною тисяч льотчиків-винищувачів, які пройшли медкомісію, дібрали лише 20 чоловік.

Згодом, живучи в Москві, Павло Попович ніколи не полишав зв'язків з Україною. Завжди був почесним гостем усіх конгресів і форумів українців, був депутатом Верховної Ради України від Сквири, що на Київщині.

В останні роки життя Павло Романович очолював українську громаду Москви: був президентом товариства українців «Славутич». Саме завдяки його особистим зв'язкам і старанням таметні українці отримали приміщення під свою організацію. Помер наш легендарний земляк на 78-му році життя.

ЦІКАВІ ФАКТИ

- 19% сонячної енергії поглинаються атмосферою, 47% потрапляють на Землю, а решта повертається в космос.
- За 10 хвилин космічний корабель може сфотографувати до 1 млн кв.км земної поверхні, тоді як з літака таку поверхню знімають протягом чотирьох років, а географи і геологи витратили б на це не менше 80 років.
- Єдине подружжя, що літало в космос, — американські астронавти Джен Девіс і Марк Лі, які входили до екіпажу космічного човника «Індевор» (англ. Endeavour) 12–20 вересня 1992 року.
- Автомобілю, що рухається із середньою швидкістю 60 миль на годину, було б потрібно приблизно 48 млн років, щоб досягти найближчої до нас зірки (після Сонця) Проксими Центавра.
- 12 млрд років — такий вік найстаріших галактик, сфотографованих космічним телескопом.
- Найменша планета Сонячної системи — Плутон, найбільша — Юпітер, у якому могли б поміститися всі планети Сонячної системи.
- 2,5 км — максимальна товщина крижаного покриву на північному полюсі Марса.
- Найвища температура на Місяці +120 за Цельсієм, а найнижча -160 за Цельсієм. Його діаметр — 3 476 кілометрів.
- Земля важить приблизно 600 трильйонів тонн. Місяць легший за нашу планету у 80 разів.
- За останні 500 років маса Землі зросла на мільярд тонн за рахунок космічної речовини.

РОСІЙСЬКІ ВІЙСЬКОВІ ПІРАТИ XXI СТОЛІТТЯ

КРЕМЛЬ ПРОБИВАЄ ЧЕРГОВЕ ДНО. ЙОГО ВЕРХІВКА НАСТІЛЬКИ ВІДЧУВАЄ СВОЮ БЕЗКАРНІСТЬ, ЩО ЗУХВАЛО ПЛЮЄ НА ВСІ НОРМИ МІЖНАРОДНОГО МОРСЬКОГО ПРАВА. ЦЬОГО РАЗУ МОВА ЙДЕ ПРО КОРАБЛІ ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКИХ СИЛ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ, ЩО ЗАЛИШИЛИСЯ В КРИМУ ПІСЛЯ АНЕКСІЇ ПІВОСТРОВА

Захоплені українські кораблі в Південній бухті Севастополя

Російські окупанти відкрито використовують їх як «донорів» запчастин для кораблів Чорноморського флоту РФ, які курсують у Сирію та охороняють захоплені бурові установки «Чорноморнафтогазу» — українських газових родовищ у Чорному морі

Після того як відбулася незаконна анексія Криму, Росія почала повернення Україні захоплених у неї кораблів і суден, однак у червні 2014 року цей процес було зупинено в односторонньому порядку. Відновити ж роботу з повернення нашого флоту Кремль пообіцяв тільки після нормалізації (!) відносин між Україною та Росією.

Українські кораблі стоять окремо від кораблів ЧФ, у переважній більшості вони приковані до причалів Південної бухти Севастополя. Окупанти спеціально для пропагандистських телесюжетів виділили їх як техніку іноземної держави. Мовляв: бачите, ось вони стоять, ми їх не чіпаємо. За інформацією командувача Військово-Морських Сил Збройних Сил України віце-адмірала Ігоря Воронченка, наші кораблі використовують як «донорів». Деякі з них частково розукомплектовують, а запчастини служать для відновлення технічної готовності «братнього флоту».

— Ми маємо певні дані стосовно коефіцієнту технічної готовності Чорноморського флоту РФ. У них постійно курсує «сирійський експрес». Їхні великі десантні кораблі регулярно направляються у Середземне море до берегів Сирії. Той же наш «Костянтин Ольшанський» теж слугує «кораблем-донором». Корвети «Тернопіль» та «Луцьк» використовуються для їхніх малих протичовнових кораблів — тих, які зараз несуть так звану вахту в районі наших газових родовищ, — повідомив командувач ВМС ЗС України віце-адмірал Ігор Воронченко.

Справді, «Костянтин Ольшанський» проекту 775 повністю відповідає за своїми тактико-технічними характеристиками великим десантним кораблям (ВДК) Росії «Новочеркасск», «Азов», «Ямал», «Цезарь Куников». Вони всі побудовані на польському суднобудівному заводі. З початку військового протистояння в Сирії російські ВДК даного проекту беруть активну участь у доставці вантажів для режиму Асада через російську базу матеріально-технічного забезпечення в місті Тартус. Безперечно, в процесі експлуатації вже давно фізично й морально застарілі агрегати та механізми російських десантників виходять із ладу. А зважаючи на інтенсивність їх курсувань до берегів Сирії, ремонтні роботи повинні виконуватися в найкоротші строки. І тепер найголовніше: закупляти росіянам нічого не потрібно, адже український «Костянтин Ольшанський», який стоїть на севастопольському причалі, завжди до послуг агресора...

Наприкінці січня 2016 року, за інформацією Головного управління розвідки Міноборони України, стало відомо, що севастопольським підприємством «13-й судноремонтний завод» для ремонту малого протичовнового корабля «Ейск» 68-ї бригади кораблів охорони водного району ЧФ РФ використовувалися деталі, зняті з українського корвета «Тернопіль».

«Всесильний» російський військовий флот, яким його декларують пропагандистські кремлівські канали, як виявилося, затребував запчастини для свого корабля проекту 1124М, що довгий час перебував у ремонті. Поступившись «своєю гордістю», росіяни вирішили значно спростити завдання. Використавши новіші запчастини «Тернополя», вони тим самим нахабно поживилися за рахунок майна укомплектованого українського корабля та зекономили власні фінансові ресурси. Ось як насправді виглядає гібридне піратство XXI століття у виконанні російських військових.

СЕВАСТОПОЛЬСЬКИМ ПІДПРИЄМСТВОМ «13-Й СУДНОРЕМОНТНИЙ ЗАВОД» ДЛЯ РЕМОНТУ МАЛОГО ПРОТИЧОВНОВОГО КОРАБЛЯ «ЕЙСК» 68-Ї БРИГАДИ КОРАБЛІВ ОХОРОНИ ВОДНОГО РАЙОНУ ЧФ РФ ВИКОРИСТОВУВАЛИСЯ ДЕТАЛІ, ЗНЯТІ З УКРАЇНСЬКОГО КОРВЕТА «ТЕРНОПІЛЬ»

Взагалі кораблі цього проекту вважаються найвдалішими малими протичовновими кораблями другого покоління. Вони можуть успішно протидіяти підводним човнам противника в ближній морській зоні та ідеально підходять для несення бойового чергування в Чорноморському басейні, а також для охорони важливих об'єктів у морі. Тому керівництво ЧФ і використовує кораблі цього класу для оборони захоплених українських бурових установок «Чорноморнафтогазу».

Росіяни дуже люблять говорити про незадовільну технічну готовність захоплених військових кораблів наших ВМС, мовляв, українські «залізні корита» до «історичного повернення» Криму в «рідну гавань» не надто часто виходили в море для відпрацювання навчально-бойових завдань. Чомусь «славетні моряки» ЧФ забувають, що той же «Костянтин Ольшанський» 2011 року здійснив похід до берегів Лівії. Перетнувши води Чорного, Мармурового, Егейського та Середземного морів, він виконав безпрецедентну й унікальну в історії України і Збройних Сил операцію з евакуації наших громадян та представників іноземних держав із території країни, де вже йшла війна. Це відповідальне завдання міг виконати тільки технічно справний корабель. Навіть більше, кожного року «ольшанці» брали активну участь у міжнародних навчаннях серії «Сі Бриз», де на рівних почувалися з кращими кораблями країн НАТО. Корвети «Тернопіль», «Луцьк» і «Хмельницький», а також морський тральщик «Чернігів» на регулярній основі виконували завдання бойового чергування у виключній морській (економічній) зоні України, а тральщик «Черкаси» разом із кораблем управління «Славутич» представляли Україну в активаціях Чорноморської військово-морської групи оперативної взаємодії та співробітництва BLACKSEAFOR. Екіпаж ракетного корвета «Придніпров'я» більше часу проводив у морі, ніж біля причальної стінки.

Але, як бачимо, Росія пробила чергове дно й навіть не задумується над тим, що скоїла. Росіяни будуть знову на весь світ заявляти, що всі підло захоплені кораблі ВМС ЗС України стоять цілими та неушкодженими, більше того, Кремль буде їх неодмінно віддавати. Ось воно, справжнє обличчя «величі», лицемірності та вседозволеності Росії.

— Упевнений, що дипломатичними зусиллями, а також зусиллями міжнародного співтовариства ми все ж таки доб'ємося розв'язання проблеми з повернення українських військових кораблів. Можливо, це буде компенсація в грошовому еквіваленті або фактичне повернення кораблів, але в такому складі, в якому вони були до анексії українського півострова, — підкреслив віце-адмірал Ігор Воронченко. — Міністерством закордонних справ України було подано відповідні позови, крім того, нещодавно до нас приїжджала група з Міністерства юстиції щодо подання позову до міжнародних судів. Ці всі питання опрацьовуються, і я впевнений, що ми доведемо все до логічного завершення.

Як свідчить досвід передачі українським ВМС кораблів та суден від Чорноморського флоту РФ наприкінці минулого століття (а тоді бойові одиниці передавалися в незадовільному технічному стані та потребували негайного ремонту), знову виникає необхідність мати значний фінансовий ресурс на відновлення технічної готовності тих захоплених кораблів та суден забезпечення національного флоту, які, сподіваємося, будуть повернуті російською стороною в найближчому майбутньому. Чи готовий до цього Кремль? Питання риторичне.

Віталій ПАНЧИШИН

ОКУПАНТИ ХОЧУТЬ ЗРОБИТИ ІЗ ЗАХОПЛЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО ПІДВОДНОГО ЧОВНА МУЗЕЙНИЙ ЕКСПОНАТ

З єдиного українського підводного човна «Запоріжжя», захопленого під час анексії Криму, російські окупанти хочуть зробити музейний експонат (!) і поставити його до причальної стінки Військово-морського музейного комплексу «Балаклава».

Вони вважають, що це спричинить аншлаг, адже люди зможуть відвідати справжній підводний човен часів СРСР. Нікого, звісно, не цікавить, що це зухвало захоплена техніка належить Україні. На думку місцевого населення, на човні треба лише радянську атрибутику закріпити, поставити бюст Леніна на командирський місток, і все — тоді від туристів, зокрема іноземних, відбою не буде.

До речі, раніше росіяни навіть озвучували пропозицію зробити на нашому підводному човні ресторан (!). Мабуть, щоб «цивілізовано» розпивати «бояришник».

Нині на українському човні служить екіпаж Чорноморського флоту, який нібито підтримує його системи життєдіяльності та механізми в працездатному стані. Акумуляторні батареї субмарини вже давно знято з корпусу, і їхня подальша доля невідома. Ці акумулятори, на які з українського бюджету було витрачено значні фінансові ресурси ще 2003 року, закуповували в грецької компанії Germanos S. A. Можливо, тепер окупанти успішно «укомплектували» ними свої підводні човни ЧФ «Алросу» чи, наприклад, «Святого князя Георгія» або передали їх на Північний чи Тихоокеанський флоти.

Окрім того, розвінчуючи чергові міфи Кремля щодо небоєготовності «Запоріжжя», зауважимо, що човен ВМС до анексії Криму Росією повністю завершив відновлення технічної готовності та вперше в історії національного військового флоту 2012 року виконував практичні занурення на глибину на зовнішньому рейді Севастополя.

Віталій ПАНЧИШИН

На Донбасі чекали і боялися фашистів. Саме це і прийшло

ГРОМАДЯНСЬКІ СВОБОДИ, ЯКИХ НЕ СТАЛО,

АБО ХТО РОБИТЬ БЕЗЗАКОННЯ НОРМОЮ ЖИТТЯ НА ТИМЧАСОВО ОКУПОВАНОМУ ДОНБАСІ?

Я постійно повертаюся до буремного часу — осінь 2013 — березень 2014 (період Майдану та початку «російської весни»), коли ЗМІ Луганської та Донецької областей, чиновники, прокурори, міліція, депутати всіх рангів, кричали і переконували: «Влада в Києві в руках бандерівців і націоналістів. У Києві переворот. Вони нас ненавидять».

Усі чекали і боялися фашистів. Нацистів. Націоналістів. Усі боялися смерті, руйнувань і заворушень. Бо саме цю картинку показували по телебаченню, саме це обіцяли, саме цим лякали.

Питаю в земляків:

— Ну, хоч раз фашистів бачили?

— Ні! Тільки по телевізору.

А дивляться тільки ж російське телебачення.

— А нацистів, націоналістів?

— Ні! Тільки по телевізору.

Тому сьогодні я хочу поговорити саме про фашизм. Про вбивства. Про руйнування. Адже цього чекали і боялися. Саме це і прийшло!

Я довго не розуміла, чому люди не бачать, що там чиняться злочини, поки не усвідомила: кожен житель Донбасу, вірніше, просто, мабуть, кожна людина, сприймає тільки особисту загрозу. Дуже мало людей мислячих глобально, які сприймають загальне звуження прав і свобод як порушення особистого простору.

Пройдемося по переліку свобод, щоб зрозуміти, що втратили люди там, «звільнені» від України, та що можуть втратити пересічні українці, накликавши біду «русского мира».

Щоб зрозуміти всю глибину драми, що відбулася на Донбасі, треба ставити перед собою та перед тими, хто піддався агресивній пропаганді, прості запитання:

— Банкомати і банки на Донбасі розграбували бандерівці? «Метро», «Епіцентр», ювелірні магазини, продуктові, промислові магазини, підприємства на Донбасі розграбували «укропи», фашисти, «нацики»? На ці запитання уникають давати відповідь ті, хто вважає себе «новоросами», бо ж правда очі коле!

На час грабежів ні на Луганщині, ні на Донеччині не було ні бандерівців, ні нацистів, ні солдатів Збройних Сил України, Нацгвардії, українських добробатів. Тільки «народна самооборона» або козаки. Навіть російських «їхтамнетів» було мало, та й їхня присутність спостерігалася лише на стратегічних об'єктах: міліція, комендатура, рай- та облдміністрації.

Населення радісно підтримувало гасло «бий олігархів» і не засуджувало розграбування магазинів. Головне, щоб «укропам» не дісталося. Так закінчилася свобода купувати.

Зараз тим, хто живе в окупації, вигідно їздити за покупками в російське Гуково. Бо люди бояться камуфляжних, бо там нижче ціни, кращий курс… А коли настав час отримувати пенсії та зарплату потяглися до банкоматів. А їх на місці, як і банків, не було…

Так закінчилася друга свобода. Свобода отримувати гроші в банку, знімати з картки стільки, скільки потрібно, а не всі, тому що страшно залишитися без грошей.

Для багатьох закінчилася й свобода вибору продуктів. Купують тепер усе найдешевше, щоб вижити, та російське, хоч й не смачне.

Не стало свободи вибору лікування, ліків через банальну відсутність грошей та фахівців у лікарнях.

А потім населення заховало в гаражі машини. Чому? Їх забирали просто на вулицях міст. Хто? Тільки «самооборона», як їх називали, «свої правильні пацани» та російські козаки.

Я пам'ятаю, як у травні 2014 року поблизу ще таксяк працюючого супермаркету «Абсолют» у місті Свердловську шахтарі відбили в людей із триколором і «колорадками» старенький «Запорожець» із позначкою «інвалід» та ручним управлінням. Авжеж, за кермом сидів дід-інвалід, фронтовик, поряд — його дружина. Це не зупинило тих, хто називав себе «визволителями». Так закінчилася ще одна свобода. Свобода володіння особистим майном, автотранспортом. Ні, навіть дві свободи. Закінчилась ще й свобода пересування.

…До пологового відділення Горлівки підлетіла машина, різко рипнувши гальмами. Вибіг чоловік, який, не закривши двері, побіг до віконця приймального покою і натиснув кнопку виклику. Вибігла чергова, потім медсестри з каталкою. З машини дістали породіллю. Поки її клали на каталку, на асфальт крапала кров — відкрилася кровотеча. Жінку завезли у приміщення. Чоловік почав дзвонити по телефону. Судячи з віку, це був батько (свекор) породіллі. Мабуть, кровотеча почалася раптово, а викликати карету швидкої допомоги в «л-днр» дуже проблематично. Обстріли. Відсутність лікарів, машин. Привіз сам. Ймовірно, обдзвонював родичів, чоловіка, шукав гроші, ліки. Кров... Ми не дізнаємося, що він робив. Ніколи. За всім цим спостерігали три людини в камуфляжній формі з нашивками «ДНР», які стояли неподалік. Адже Горлівка — «звільнене» місто.

Підійшовши до чоловіка, що розгублено намагався додзвонитися до рідних та все стояв біля пологового будинку, люди в камуфляжі зажадали телефон. Чоловік відмовив. Він був схвильований, явно щось йшло не так із породіллю, й він був цим занепокоєний.

НА ЧАС ГРАБЕЖІВ НІ НА ЛУГАНЩИНІ, НІ НА ДОНЕЧЧИНІ НЕ БУЛО НІ БАНДЕРІВЦІВ, НІ НАЦИСТІВ, НІ СОЛДАТІВ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ. ТІЛЬКИ «НАРОДНА САМООБОРОНА», АБО КОЗАКИ. КРАЛИ ВСЕ, ДО ЧОГО ДОТЯГУВАЛИСЯ РУКИ, АБИ ТІЛЬКИ «УКРОПАМ» НЕ ДІСТАЛОСЯ...

Відійшовши трохи в сторону, люди в камуфляжі розстріляли його з автоматів. Патрулю, який прибув на місце трагедії, пояснили, що він — «навідник Збройних Сил». Ну, їм так здалося. І їх не затримали за вбивство.

«Навідників» українського війська в зоні ОРДЛО розстрілюють чи не щодня. Рахунок загиблих поза бойовими діями мирних жителів йде на тисячі. «Навідником» можуть оголосити через дзвінок по телефону, фотографування власних дітей, через те, що сподобалася автівка, через наклеп сусідів, які хочуть зайняти квартиру, через особисте ставлення «ополченців». А можуть просто стрельнути в «мішень», кинути гранату в маршрутку, щоб подивитися, «як кричать». Можуть кинути гранату в під'їзд, у вікно. І байдуже — «свій» ти чи «чужий».

Так закінчилися свободи купувати, лікуватися, пересуватися, спілкуватися, жити…

Олена СТЕПОВА

«МУЗЕЙ СЛАВИ» ВБИВЦЬ ТА ҐВАЛТІВНИКІВ

НА СВІТЛИНАХ «ГЕРОЇВ «ЛНР» УЧАСНИЦЯ ЕКСКУРСІЇ ВПІЗНАЛА НЕВІДОМИХ, ЯКІ ВИКРАЛИ ТА ПОЗНУЩАЛИСЯ З ДІВЧИНИ-ПІДЛІТКА

Окрім пропаганди у школах, постійних парадів у військовій формі, участі дітей у військових навчаннях на полігонах, пропагандисти так званої «ЛНР» пішли ще далі. Створено музей окремого терористичного батальйону «Зоря», першим командиром якого вважають самого Ігора Плотницького.

У музеї зібрані факти «героїчного минулого Новоросії», особисті речі «ополченців», фото з місць бойових дій та самих учасників незаконного збройного формування. Одне слово — дуже цікаві свідчення для Гааги: як видно зі світлин, основою цього терористичного угруповання були найманці з виразними кавказькими рисами. А ще чимало знімків з російською технікою, яка «захищала» Луганськ…

Украй непередбачуваною була реакція на таку «героїку» однієї молодої вчительки, яка привезла на екскурсію дітей з краснодонської школи. Розглядаючи фото кавказьких найманців, вона просто зомліла, а прийшовши до тями, розповіла, кого саме впізнала на одній із світлин. З'ясувалося, що тут були портрети людей, які на її очах посеред Краснодона схопили дівчину, що просто переходила дорогу. Потім її знайшли зґвалтованою та з перерізаним горлом у місцевій лісосмузі.

До речі, центральним експонатом «музею слави» є фігура північно-кавказського найманця «Дикого», який керував «зачисткою» міста Краснодон. А на мапі України, яка висить поруч, зазначені «вільні території» та «території, окуповані Україною»...

Бронеавтомобіль «Козак-2» став до строю армійської техніки

БРОНЕАВТОМОБІЛЬ «КОЗАК-2» ПРИЙНЯТО НА ОЗБРОЄННЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ВІЙСЬКА

ВІН МАЄ ЗАХИЩАТИ ЕКІПАЖ ВІД ВОГНЮ ЗІ СТРІЛЕЦЬКОЇ ЗБРОЇ КАЛІБРУ 7,62 ММ, ОСКОЛКІВ БОЄПРИПАСІВ І МІН

Спеціалізований броньований автомобіль «Козак-2» виготовляється столичним приватним підприємством «Науково-виробниче об'єднання «Практика». Цей бронеавтомобіль створювався з урахуванням досвіду бойових дій. Завдяки цьому «Козак-2», на відміну від попередньої версії, обладнаний системою пожежогасіння салону, підкачуванням шин, а також обігрівом скла як передніх, так і задніх вікон

Він призначений для перевезення особового складу, зразків озброєння, військових вантажів і майна всіма типами доріг і місцевості. Застосовується для супроводження транспортних засобів під час виконання спеціальних завдань, а також вогневої підтримки особового складу під час бою.

Цей бронеавтомобіль здатний захищати екіпаж від вогню стрілецької зброї калібру 7,62 мм, осколків боєприпасів і мін.

Бронеавтомобіль «Козак-2» створений на повноприводному шасі Iveco Euro Cargo, що розраховане на 15 тонн повної маси. На цій платформі зупинилися, адже вона дозволяє розмістити 10 бійців та забезпечити їм комфортні умови під час маршу на відстань до 1000 кілометрів на одній заправці в різних кліматичних умовах від -40 до +50 градусів за Цельсієм. При цьому середні витрати пального становлять по дорогах загального призначення 24 літри на 100 кілометрів пробігу. На цей бронеавтомобіль також встановлений італійський турбодизельний двигун Iveco Tector потужністю 280 к.с. і об'ємом 5,9 л. Це дозволяє розвивати швидкість до 70 км/год по пересіченій місцевості, а по шосе — 100 км/год. Завдяки системі повного приводу бронеавтомобіль із легкістю долає важкопрохідні ділянки місцевості, глибокий пісок та сніг, а наявність високого кліренсу — 350 мм — дозволяє йому «залишати позаду» залізобетонні перешкоди заввишки 35 сантиметрів і більше.

Черговою особливістю «Козака-2» є підвищений рівень бронезахисту. Зокрема застосовується рознесене бронювання, між бронелистами встановлюється протиосколковий шар із спеціального матеріалу, який також сприяє термоізоляції. Як зазначили фахівці ПрАТ «НВО «Практика», кулестійкість перевірялася у спеціалізованій лабораторії Міноборони. Стрільба велася бронебійно-запалювальними кулями калібру 7,62 мм з автомата АКМ з відстані 10 метрів. При цьому типові конструктивні елементи бронеавтомобіля — двері, вікна, бійниці, місця кріплення шанцевого інструменту — всередині залишилися неушкодженими.

«КОЗАК-2» ОБЛАДНАНО БРОНЕБАШТОЮ З 12,7 ММ КУЛЕМЕТОМ. ПРИ ЦЬОМУ ВОНА ЗАБЕЗПЕЧУЄ КРУГОВИЙ ЗАХИСТ КУЛЕМЕТНИКА

«Козак-2» має посилену конструкцію протимінного днища, що забезпечує надійний захист екіпажу від ураження при підриві на мінно-вибухових пристроях. У цьому переконалися під час одного з етапів державних випробувань, коли під днищем бронеавтомобіля здійснили підрив 6 кг заряду у тротиловому еквіваленті. При цьому датчики, які були встановлені на манекені, розміщеному всередині машини, не зафіксували критичних перевантажень. Також не було виявлено і проникнення осколків чи обривання конструктивних елементів бронеавтомобіля. Такого результату вдалося досягти завдяки особливій конструкції днища, яке має V-подібну форму. Тому кінетична енергія вибухової хвилі спрямовується не вгору, а по боках від днища. До того ж протимінні сидіння під час вибуху автоматично піднімаються, чим збільшується відстань від підлоги, що убезпечує бійців від ушкоджень.

Для вогневого ураження противника «Козак-2» обладнано бронебаштою з 12,7 мм кулеметом. При цьому вона забезпечує круговий захист кулеметника. У ході державних випробувань також перевірялася зручність ведення вогню як на місці, так і під час руху. За відгуками кулеметників, наявність у башті обертального кільця забезпечує плавність її руху в різних площинах. Окрім того, екіпаж може вести вогонь з автоматів через бійниці корпусу бронемашини.

Сергій ВОРОНКОВ

«ЖИТОМИРСЬКИЙ БРОНЕТАНКОВИЙ ЗАВОД» ОТРИМАЄ ЗАМОВЛЕННЯ У 2,5 РАЗА БІЛЬШЕ, НІЖ ТОРІК

Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман під час відвідання ДП «Житомирський бронетанковий завод»

Наприкінці минулого місяця Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман відвідав ДП «Житомирський бронетанковий завод». Підприємство спеціалізується на виготовленні, модернізації та ремонті бронетехніки.

Голова уряду приділив особливу увагу програмам глибокої модернізації БМП для Збройних Сил України, яка нині вийшла на фінальні етапи заводських випробувань, а також ремоторизації та переозброєнню БТР-70. На цей зразок бронетехніки замість застарілої силової установки встановили двигун від американського гіганта General Motors і сучасний бойовий модуль. «Завдяки тому, що ми зробили чіткий пріоритет на імпортозаміщення, на розвиток промисловості, цей завод отримає замовлення у 2,5 раза більше, ніж минулого року», — заявив Прем'єр-міністр України Володимир Гройсман. Про це повідомляє сайт державного концерну «Укроборонпром».

Своєю чергою виконувач обов'язків директора ДП «Житомирський бронетанковий завод» Михайло Мосін зазначив, що нині підприємство здійснює глибоку модернізацію БМП до рівня сучасної бойової машини. Її оснащено німецьким двигуном, тепловізором, додатковим захистом, новітнім бойовим модулем із цілим арсеналом озброєння — від автоматичної гармати до високоточного ракетного озброєння. Також відбувається підвищення бойових властивостей БТР-70, який, окрім нового сучасного двигуна, отримає додатковий захист і нове озброєння у вигляді бойового модуля «Шквал». Порівняно з попередньою версією потужність силової установки зростає більше ніж на 10%, броньований захист відповідає стандартові НАТО STANAG 4569 Level 2, а замість двох кулеметів калібрів 14,5-мм і 7,62-мм з'явиться повноцінне сучасне озброєння у вигляді 30-міліметрової автоматичної гармати, протитанкових ракет «Бар'єр», автоматичного гранатомета й кулемета.

Гвинтівка RHINO HUNTER

СТВОРЕНО НОВУ СНАЙПЕРСЬКУ ГВИНТІВКУ З ПРИЦІЛЬНОЮ ДАЛЬНІСТЮ 2,5 КІЛОМЕТРА

Український хімічний концерн «ХАДО» вийшов на ринок зброї із власною гвинтівкою з повздовжньо-ковзаючим затвором калібру .50 BMG. Гвинтівка RHINO HUNTER випускатиметься під брендом SNIPEX.

SNIPEX .50 BMG RHINO HUNTER — власний проект харківського підприємства із замкнутим циклом виробництва. Гвинтівка має вітчизняний ствол завдовжки 750 мм за загальної довжини 1200 мм, прицільну дальність до 2,5 км.

Як повідомляє виробник, серед переваг зброї — легке перезаряджання, автоматичне викидання гільзи, гачковий запобіжник, пливкий ствол, малий відбій, комфортна стрільба. Гвинтівку зроблено під натовський калібр 12,7х99 мм, що офіційно був розроблений для кулемета M2 Browning та прийнятий на озброєння 1921 року. Потім калібр був стандартизований НАТО (STANAG 4383) і виготовляється країнами-учасницями за єдиними технічними умовами.

Інф. «НА»

РУКОПАШНИЙ БІЙ: ЗБИТІ КУЛАКИ, РОЗБИТІ НОСИ ТА ДРУЖНІ РУКОСТИСКАННЯ

НА ЧЕМПІОНАТ ЗБРОЙНИХ СИЛ З ЦЬОГО ВИДУ ЄДИНОБОРСТВА ВІД СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК ЇДЕ КОМАНДА ЛЬВІВСЬКИХ КУРСАНТІВ

На базі Центрального спортивного клубу ЗС України відбувся 10-й чемпіонат Сухопутних військ ЗС України з рукопашного бою на звання найкращої команди виду Збройних Сил. Його особливістю стала найбільша кількість команд-учасниць, які коли-небудь брали участь у першості.

Загалом у стартах узяли участь 11 команд, які представляли всі три оперативні командування — «Захід», «Схід» і «Північ», а саме: 169-й навчальний центр, окремий полк Президента України, 8-й окремий полк Спеціального призначення, 19-ту ракетну бригаду, 1004-й окремий батальйон охорони Командування Сухопутних військ, а також три військові виші: Національну академію сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, Військову академію (м. Одеса) та факультет військової підготовки Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут».

— Рукопашний бій у широкому розумінні — це бій між суперниками голіруч, лише з використанням можливостей власного тіла. Тут удари можна завдавати руками й ногами (кулаком, стопою, гомілкою), виконувати кидки через себе, здійснювати больові та задушливі прийоми. Основним завданням цього єдиноборства є швидке подолання противника, — зазначив начальник фізичної підготовки й спорту Командування Сухопутних військ ЗС України полковник Ігор Шлямар. — Тож цей вид спорту є дуже видовищним.

РУКОПАШНИЙ БІЙ — ЦЕ БІЙ МІЖ СУПЕРНИКАМИ ГОЛІРУЧ. ТУТ УДАРИ МОЖНА ЗАВДАВАТИ РУКАМИ Й НОГАМИ, ВИКОНУВАТИ КИДКИ ЧЕРЕЗ СЕБЕ, ЗДІЙСНЮВАТИ БОЛЬОВІ ТА ЗАДУШЛИВІ ПРИЙОМИ

Зал ледве вміщував усіх охочих подивитися на справжні чоловічі бої. Ось двоє суперників виходять на килим. За мить лунає команда рефері «До бою!». А вже за лічені секунди один із бійців здійснює класичний кидок через себе, і його суперник лежить на спині. В іншому поєдинку один учасник змагання точним ударом ногою в голову розбив супернику ніс. Однак, не зважаючи на це, боєць прагнув реваншу.

Помірявшись силою, зі збитими кулаками та із синцями на обличчі вони після спарингу тиснуть один одному руки без жодних образ або злості, наче давні друзі. Вони не тільки сильні й мужні — вони ще й благородні.

Представники команд-учасниць закінчують виступи. Визначають переможців у кожній із різних вагових категорій і загалом команду, яка виборола найбільше нагород.

— Цього року вперше за історію змагань переможцями стала команда курсантів. Абсолютну першість здобули вихованці Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, — сказав начальник фізичної підготовки й спорту Командування Сухопутних військ ЗС України полковник Ігор Шлямар. — У квітні призери змагань візьмуть участь у головному чемпіонаті ЗС України з рукопашного бою, який відбудеться в Житомирі. До речі, більшість із сьогоднішніх учасників приїхали з району антитерористичної операції, туди ж після закінчення стартів вони и повертаються.

Анна КОСТІНА
Фото Юрія САПОЖНІКОВА

Прямий удар ногою в голову, як правило, не залишає супернику жодного шансу

Скривавлений, але не зламаний боєць

Утримання суперника

Боротьба в партері

Один із найефектніших прийомів — кидок через спину

Надання медичної допомоги

Представники команд-переможців чемпіонату Сухопутних військ ЗС України з рукопашного бою на п'єдесталі

ЇЇ НАЗИВАЮТЬ «ПРОСТО МАРІЯ»

ПОКИ ЧОЛОВІК НА ВІЙНІ, МАРІЯ БОНДАРЕНКО РАЗОМ ІЗ СИНОМ ПРИДІЛЯЮТЬ УВАГУ ПОРАНЕНИМ БІЙЦЯМ, ЯКІ ЛІКУЮТЬСЯ У ВІННИЦІ

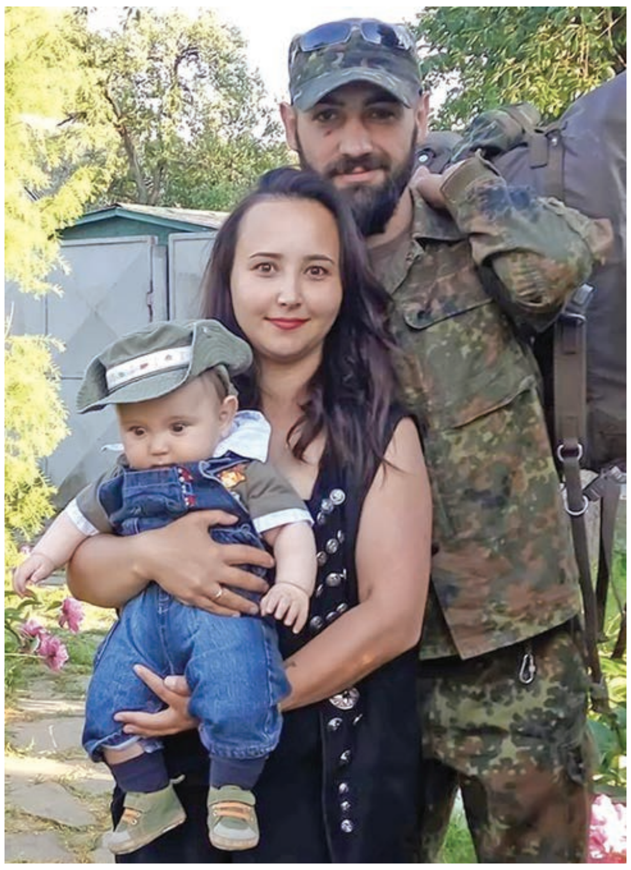
На головній алеї Військово-медичного клінічного центру Центрального регіону у Вінниці часто можна помітити дитячу коляску, яка більше схожа на візок із супермаркета. На ручці — величезний пакет, наповнений усіляким крамом. У кошику — багато коробок, нагорі — пакунок з одноразовими пелюшками. І серед усього цього мирно спить цілюща «пігулка», яка заряджає позитивом і гарним настроєм поранених бійців — однорічний Матвійко. Керує цим чудернацьким транспортом молода усміхнена жінка

— Ми так завжди гуляємо, — каже Марія Бондаренко. — З листопада минулого року з Матвієм щодня відвідуємо хлопців, які лікуються в шпиталі. Нині хлопці мають і медикаменти, і харчування, і одяг, і засоби реабілітації, не те, що 2014 року, коли я вперше прийшла сюди. Але все це за військовим стандартом, без надмірностей. Адже всім добре відомі військові піжами та халати визначеного зразка... Вони не дуже зручні й не пристосовані для бійців, які мають поранення. Не вистачає також теплих чохлів із металевими кріпленнями, які б зігрівали ноги чи руки. Я вирішила допомогти. Разом із небайдужими майструємо індивідуальний одяг для поранених, шиємо теплі чохли, приносимо питну воду, забезпечуємо хлопців зручними милицями, пригощаємо їх домашніми смаколиками, намагаємось додати комфорту та позитиву. З останнім завданням найкраще справляється Матвійко. Коли він забігає в палату, кожен усміхається й завжди намагається поділитися смачненьким.

Марія з перших днів війни намагалася приєднатись до волонтерського руху. Випадок звів її з військовим медиком. Від нього довідалася, чого найбільше потребують поранені. Спочатку не знала, як правильно підійти до бійців, як розпочати розмову, боялася показати своє співчуття, тому що чоловіки… Намагалась довести, що щиро та безкорисливо хоче їм допомогти. Згодом усе вдалося.

Знайшла в шпиталі однодумців. І не тільки їх. Саме тут Марія зустріла своє кохання. Сергій проходив у госпіталі планове обстеження як військовий. Не міг не допомогти тендітній дівчинці, яка тягла величезну сумку.

— Коли глянув у її темні бездонні очі, відчув: це моє щастя. Раз і назавжди, — розповідає Сергій. — Я знав, кого беру за дружину, тому завжди підтримую Марійку. Я добре знаю, чого варта справжня й щира увага. Зовсім не здивувався, коли кохана сказала, що не може «сидіти в декреті без діла», чекати, коли я повернуся з війни. Адже Матвійко вже «виріс», і вони разом можуть відвідувати поранених хлопців.

Марія та Матвій Бондаренки проводжають татка на службу. Літо 2016 року.

Вони не входять до жодної зареєстрованої волонтерської групи. Для них не є важливими офіційні нагороди й подяки. Для них головне, аби хлопцям було краще. Все — за покликом серця, все — від душі.

— Найдорожчий мій оберіг — синьо-жовте сердечко з бісеру, яке мені подарував боєць із позивним «Бісер» ще 2014 року, — розповідає Марія. — Коли опускаються руки й хочеться кинути все, дивлюся на цей оберіг і розумію: не можу собі цього дозволити. Моя улюблена пісня «Ніколи не плач» гурту «Тінь Сонця». От і в житті намагаюся не плакати.

За три роки згуртувалась постійна волонтерська команда. Семеро дівчат тримають на контролі процес одужання поранених бійців, за потреби залучають знайомих і друзів.

— Нещодавно ми допомогли навчитися заново ходити 53-річному бійцю, якого поранення прикувало до ліжка ще з грудня минулого року. Щодня приходили в госпіталь і допомагали Владленові відновлювати втрачені функції організму. Сьогодні він уже самостійно прогулюється відділенням та готується до «виходу в люди», — усміхається Марія. — Мене бійці називають «просто Марія», як у тому мексиканському серіалі. А я до них звертаюся мимоволі «малий». І неважливо, скільки кому років: 20 чи 50. Адже вони, як діти, беззахисні та вразливі. Але й прошу пробачення за це щоразу.

За словами жінки, бійцям досить важко не тільки просити, а й діставати допомогу. Тому що це вони, мужні, сильні та безстрашні, захищають нас од війни, а потрапляючи в госпіталь, потребують нашої опіки.

НЕЩОДАВНО ДІВЧАТА-ВОЛОНТЕРКИ ГУРТОМ НАВЧИЛИ ЗАНОВО ХОДИТИ 53-РІЧНОГО БІЙЦЯ, ЯКИЙ БУВ ПРИКУТИЙ ДО ЛІЖКА ЩЕ З ГРУДНЯ МИНУЛОГО РОКУ

— За час, поки хлопці перебувають у госпіталі, ми стаємо рідними людьми. Ми знаємо все про їхні родини, про їхні звички та мрії, — каже Марія. — Однак війні, на жаль, не видно кінця. А наші хлопці повертаються на позиції, під ворожі кулі та «Гради», перебувають у постійній небезпеці. І гинуть. Саме так сталося з Сергієм Мокренком із позивним «Крук» із Шацька, що на Волині. У грудні 2016-го, незважаючи на численні осколки по всьому тілу, він заряджав позитивом усе хірургічне відділення. А 28 лютого загинув у бою на Світлодарській дузі… І через те щемить серце та болить душа.

Жінка не перестає дивуватись і захоплюватися щирістю й безкорисливістю звичайних українців. У її скарбничці позитиву — величезна кількість дивовижних історій про добро та людяність.

— Якось ми із синочком стояли в черзі по документи. Попереду нас сивий чоловік радо поступився своїм місцем. А потім, почувши, що я волонтерка, дав 500 гривень на потреби поранених, — захоплено розповідає Марія. — Навіть своє ім'я не назвав… Часто на банківську картку з позначкою «для поранених» надходять гроші від невідомих благодійників. Звичайні люди такі незвичайні!

Наталія ЯРМІЛКО

«СЬОГОДНІ У ВАС ДЕНЬ КРАСИ»

З ТАКИМИ СЛОВАМИ МИКОЛА ФАДЄЄВ ІЗ ПЕРУКАРСЬКИМ ПРИЛАДДЯМ ЗАХОДИТЬ У ПАЛАТИ ВІЙСЬКОВО-МЕДИЧНОГО КЛІНІЧНОГО ЦЕНТРУ, ДЕ ЛІКУЮТЬСЯ ПОРАНЕНІ БІЙЦІ

Більше як три місяці перукар із модного вінницького салону робить бійцям АТО стильні й красиві зачіски.

— Коли я вперше, на прохання волонтерів, прийшов у госпіталь, — розповідає Микола, — хлопці казали: «Мене машинкою як-небудь», «Знімай чимбільше, щоб на довше вистачило». Та коли оглядали результат роботи в дзеркалі, були вражені й дякували, ніби у відомому ролику з YouTube-каналу про перевтілення іспанського безхатька в мачо. Адже на передовій немає змоги робити модні зачіски й мати стильну борідку.

Перукар навідує хлопців увечері, після роботи. Але неодмінно заглядає до тих, кого стриг три тижні або місяць тому, щоб зачіски бійців не втратили своєї форми.

— Хочеться, щоб навіть на ліжках наші бійці були гарними, бо вони роблять заради нас неймовірні речі, — каже Микола. — Дехто має бороду або вуса, за якими також треба доглядати. А якщо бородачам робитимуть операції, то волосся з обличчя треба зняти, бо воно може заважати під час накладання маски для анестезії.

Зачіска від перукаря з модного салону Миколи Фадєєва для поранених бійців АТО

Професійний перукар не вважає це волонтерством чи благодійністю, просто робить те, що вміє. На кожного бійця Микола витрачає в середньому півгодини. Одразу після того, як постриже, пропонує оцінити свою роботу, прислухається до побажань, із гумором сприймає зауваження. Зазвичай без усмішок і жартів не обходиться.

— І це найвища плата за мою роботу, — зауважує чоловік. — Бо я вважаю безцінною можливість підняти настрій бійцю, який має травмовану ногу чи який взагалі прикутий до ліжка.

Наталія ЯРМІЛКО

ІГРАШКИ ТА ОДЯГ ДЛЯ ДІТЕЙ-СИРІТ ЗБИРАЛИ ЛЬВІВСЬКІ КУРСАНТИ

Упродовж кількох тижнів курсанти Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного за рахунок особистого часу організували благодійний збір дитячого одягу та іграшок для вихованців Львівського будинку дитини № 1 м. Львова.

Втілювали у життя цю благочинну акцію майбутні офіцери, перебуваючи у звільненні за межами академії, а також використовуючи можливості соціальних мереж і сайти оголошень. Як результат удалося назбирати чимало потрібних для малечі речей та іграшок.

За словами одного з ініціаторів акції молодшого сержанта Максима Буяльського, допомагати дітям, які цього потребують найбільше, — обов'язок кожного, хто вважає себе справжнім захисником і громадянином.

— Діти — це майбутнє нашої держави. І такими простими вчинками ми намагаємось донести до наших любих маленьких українців, які, на жаль, не мають батьків, що їх не позбавлено турботи та уваги. Ми й надалі допомагатимемо нашим підопічним і вже розмірковуємо про наступні такі акції. Намагатимемося долучити до них якомога більше людей, — сказав молодший сержант Максим Буяльський.

Наталя КОЗАК

«ЗА СВОЮ ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ Я ЗАРАЗ У РОСІЙСЬКИХ ОКУПАНТІВ У «РОЗСТРІЛЬНИХ СПИСКАХ»

ФРОНТМЕН ГУРТУ «FATA MORGANA» ПОТРАПИВ У ПОЛОН ДО БОЙОВИКІВ, БО СПІВАВ ПІСНІ УКРАЇНСЬКОЮ НА РІДНОМУ ДОНБАСІ

Ігор Роман — український виконавець, соліст гурту «Fata morgana» та засновник музичного й спортивного клубів «Нова Січ». Співак влаштовує благодійні концерти, збирає допомогу українським бійцям, їздить у район АТО, аби підтримати наших воїнів.

— Тривалий час ви жили і працювали в Горлівці на Донеччині. Як сталося так, що ви потрапили в полон?

— Я завжди любив усе українське. Свого часу ми влаштовували музичний фестиваль, де учасники обов'язково мали виконати одну з пісень українською. Уже тоді мені закидали, що я націоналіст.

Коли почалася війна, наша діяльність у розумінні російських окупантів була для них наднебезпечною. Мене звинувачували в тому, що в нашому клубі, буцімто, переховуються снайпери й диверсанти, через що мене й узяли в полон.

— Що довелось вам пережити, і, головне, як вдалося вирватися з території, підконтрольної бойовикам?

— Наш центр був доволі відомим далеко за межами Горлівки. Чув, що чекали на телебачення з Росії, щоб показати, як їм вдалося перевиховати «ватажка націоналістичної організації».

Проте нас відпустили за умови, що я принесу їм дві тисячі доларів на їхню «революцію». Ми вигадали легенду, за якою поїхали до Харкова продавати мікрофони, щобназбирати необхідну суму. Ось так, із мікрофонами, дісталися столиці. Відтоді через свою національну позицію та любов до України в російських окупантів я перебуваю в «розстрільних списках».

— Нині у вашому рідному місті залишився хтось із рідних чи друзів?

— Переважна більшість тих, хто має проукраїнські погляди, звідти виїхали. Я досі дивуюся, як вчасно вивіз свою маму. Вона — доцент інституту іноземних мов, звикла жити в рідному місті, тому відмовилася їхати з нами. Але одного разу в магазині за звичкою подякувала українською, на що продавці погрожували запроторити її «на підвал». Ось тоді-то мама передумала залишатися.

— У Горлівці ви були власником клубу «Нова Січ». Чи вдається продовжувати справу в столиці?

Гурт «Fata morgana» на концерті

— Коли в 1990-х у Горлівці не лишилося жодного розважального чи навчального центру, наша школа діяла. Там ми викладали іноземні мови, готували дітей до школи, тренували з гімнастики, бойових мистецтв. Наші вихованці завоювали понад 140 золотих медалей на різних змаганнях.

У Київ нам вдалося перевезти лише арт-крило клубу. Зараз разом із дружиною організовуємо благодійні концерти, кошти з яких ідуть на потреби українських воїнів та переселенців. Із 2014 року з гуртом виступаємо в районі проведення АТО.

Пригадую, як на Чонгарі за 700 метрів від російських військових удень давали концерт, а вночі виставили колонки просто ледь не перед їхнім блокпостом і всю ніч крутили пісню «Ой, мамо, я москаля убив. Що ж я наробив…» З тієї сторони дуже нервували *(сміється)*.

Я завжди беру з собою в якості оберега горлівський прапор, вивезений із окупованого міста, на якому розписуються бійці. А ще в нас є пісня «Все буде файно», написана від імені українського воїна, який їде на війну й пише листи додому та переконує, що все буде гаразд. Вона для мене також знакова.

— Ваші пісні, особливо сатиричні, піднімають нашим хлопцям настрій. Що надихає на їх написання?

— Саме життя. Коли співаю пісню «Ой, мамо, я москаля убив...», у якій є слова: «Я був трактористом, став танкістом, був дизайнером — став фартовим снайпером…», до нас підходять бійці й кажуть, що це пісня про них. Знаєте, відвідуючи наших хлопців, я зрозумів, що майже в усіх бойовиків по дві судимості, а в наших бійців — по дві вищі освіти. Вони — вражаючі люди, талановиті, розумні. Ці люди пішли на війну, бо їх покликала країна, а бойовики — тому що їх спокусили кремлівськими подачками…

Розмову вела Ольга МОСЬОНДЗ

ЯК КАШКЕТ МАЙОРА-РОЗВІДНИКА СТАВ ТАЛІСМАНОМ «БРАТІВ ГАДЮКІНИХ»

Гурт свого часу досягнув шаленого успіху, поєднавши панк, блюз, реґі, фольк, рок-н-рол, галицький колорит і тотальний стьоб. Коли почалася збройна агресія РФ, ці музиканти неодноразово здійснювали всеукраїнські тури, а всі зібрані кошти передавали на допомогу постраждалим у районі АТО, переселенцям і пораненим. 2015 року вони презентували пісню «Йде нині війна», яка розповідає про війну на Сході України.

— Якою є історія гурту «Брати Гадюкіни»?

— Наш гурт з'явився 1988 року, але так склалося, що ми припинили свою творчу діяльність майже на десять років. Проте, знову повернувшись на сцену, ми записали альбом Made in Ukraine, до якого увійшли 16 пісень. За час нашої творчої діяльності ми випустили п'ять студійних альбомів, чотири концертних та дві збірки.

— Як часто ви їздите в район АТО та що найбільше вас уразило?

Гурт «Брати Гадюкіни» разом з військовими на сцені

— До наших воїнів ми їздимо регулярно. Намагаємося завжди їх підтримати своєю музикою. Коли вперше приїхали в район АТО, думали, що побачимо виснажених людей із засмученими очима. Натомість нас зустріли справжні чоловіки, в очах яких — небо. Вони справжні герої, мужні, сильні, щирі.

Наприклад, одного разу майор-розвідник, віддав нам свого кашкета з тризубом і сказав, що був в ньому в Іраці. Тепер у цьому кашкеті я виступаю майже на кожному концерті. Він є своєрідним талісманом нашого гурту, — розповів один із солістів Ігор Мельничук.

— Як на Сході України сприймають ваші виступи військовослужбовці, місцеві жителі?

— На Донбасі нас зустрічають завжди тепло. Приємно, що в нашій країні є чимало патріотів, які люблять україномовну музику.

— Як вирізняється ваша музика з-поміж інших виконавців?

— У своїх піснях ми беремо на себе місію комедіантів, щоб хоч би якось піднімати нашому слухачеві настрій. Адже якщо всі почнемо сумувати, то що з цього буде? Має бути рівновага.

Записала Анна КОСТІНА

В'язнів після розстрілу вивозили вантажівками та ховали у спецмісцях, котрі сьогодні поступово відкриваються археологами

КАТИ НКВС
УМІЛО ПРИХОВУВАЛИ СЛІДИ ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ УКРАЇНЦІВ

У МІСЦЯХ МАСОВИХ СТРАТ БІЛЬШОВИКИ ОБЛАШТОВУВАЛИ ПАРКИ ВІДПОЧИНКУ, РОЗВАЖАЛЬНІ ЗАКЛАДИ

Максимуму своєї інтенсивності сталінські репресії сягнули в 1936–1938 роках, коли НКВС очолив Микола Єжов. Цей період в історії став відомим як Єжовщина або Великий терор. Сигналом до початку масових репресій стало вбивство Сергія Кірова 1 грудня 1934 року. З ініціативи Сталіна ЦВК та РНК СРСР ухвалили постанову «Про внесення змін у чинні кримінально-процесуальні кодекси союзних республік», у якій було визначено порядок розслідування та розгляду справ про терористичні організації й терористичні акти проти працівників радянської влади. Зокрема у документі йшлося про те, що слідство в цих справах мало тривати не більше як десять днів, обвинувальний вирок вручати обвинувачуваним за одну добу до розгляду справи в суді, справи слухати без участі сторін. Окрім того, не було дозволено здійснювати касаційне оскарження вироків, як і подавати клопотання про помилування, а вирок до вищої міри покарання після його оголошення мали здійснювати негайно.

ЗАГАЛОМ ТІЛЬКИ В РАМКАХ «КУРКУЛЬСЬКОЇ ОПЕРАЦІЇ» В УКРАЇНІ «ТРІЙКИ» ЗАСУДИЛИ 818 ТИСЯЧ ОСІБ, ІЗ НИХ ДО РОЗСТРІЛУ 436 ТИСЯЧ

В Україні немає, мабуть, населеного пункту, де б не було політичних репресій. Адже, окупувавши наш край, російсько-більшовицька влада оголошувала ворогами народу та буржуазними націоналістами, куркулями сотні тисяч людей. Вони, звісно, не були ні тими, ні іншими: їхня вина полягала лише в тім, що вони були українцями та не мали своєї держави, у якій почувалися б господарями. Тому й усіяна вся Україна безліччю могил закатованих українців. А скільки їх полягло за тисячі кілометрів від рідної домівки, у концтаборах ГУЛАГу...

— Досі ніхто не може назвати всі місця, де нищили людей, — говорить заступник голови Київського осередку Всеукраїнської громадської організації «Меморіал» Роман Круцик. — Адже кати НКВС уміли приховувати сліди злодіянь. Проте все таємне рано чи пізно стає явним. Стараннями активістів і просто небайдужих людей за роки незалежності знайдено місця масових поховань жертв політичних репресій.

Хто з киян не бував у Міжнародному центрі культури і мистецтв, більше відомому як Жовтневий палац? Але мало хто знає, що тут у 1930-ті роки розміщувалися чекісти, які розстріляли тисячі жителів столиці та області і їхні тіла серед ночі вивозили в Биківнянський ліс. За приблизними підрахунками, там знайшли останній свій спочинок понад 100 тисяч осіб, серед яких було чимало вагітних жінок і навіть дітей!

Загалом тільки в рамках «куркульської операції» в Україні «трійки» засудили 818 тисяч осіб, із них до розстрілу 436 тисяч.

Уперше про ці жахіття повідали німці. Окупувавши столицю України, вони вирішили розмістити в приміщенні НКВС міську управу. Обстежуючи приміщення, вони побачили людські тіла, які більшовики не встигли вивезти в Биківню.

Радянські будівельники, які відновлювали після війни цей будинок, перед початком робіт дали підписку про нерозголошення державної таємниці: нею були сліди нищення людей. Зокрема, підлога в підвалах була пологою та з невеликими отворами посередині для стікання води, якою зі шлангів кати змивали людську кров. А на стінах залишилися прощальні написи, які зробили люди за кілька годин до смерті…

На Івано-Франківщині тільки протягом 1989–1999 років було розкопано 114 поховань. Найбільше жертв минулої влади знайшли в лісовому урочищі Дем'янів Лаз, де людей розстрілювали до літа 1941-го. А з наближенням гітлерівців чекісти втекли, навіть не прикопавши тіла землею.

— У могилі були небіжчики, у яких поламано руки й ноги, — продовжує Роман Миколайович. — То були в'язні, яких привозили сюди вже мертвими зі Станіславської тюрми, перед цим їх жорстоко катували, про що свідчили їхні каліцтва.

Ті в'язні, які копали для них яму, знімали з автівок мертвих і скидали їх у яму. А опісля вже розстрілювали і їх. Під час розкопування було знайдено грудні кістки людей із чотирикутними отворами: після пострілів у потилицю їх іще добивали багнетами, як царську сім'ю 1918 року. Було знайдено останки понад 500 осіб.

Чекісти нищили людей у Кам'янці-Подільському на місцевому цвинтарі та поблизу села Кам'янка; на Харківщині — в урочищі Суча Балка, у лісопарковій зоні Харкова; жителів Полтавщини розстрілювали в піщаному кар'єрі неподалік від села Махухівка.

Навіть після смерті Сталіна компартійна влада робила все можливе, щоб приховати сліди страшних злочинів. Наприклад, у місцях масових страт облаштовували парки відпочинку, розважальні заклади. І трагічні сторінки нашої історії поступово стиралися з людської пам'яті, виростали покоління, які й не здогадувалися про злочини влади.

Після здобуття незалежності в Україні про них не лише заговорили вголос, а й було знайдено місця масових розстрілів. Але ми так і не зуміли подбати про гідне вшанування пам'яті закатованих. Тож на сьогодні в Україні нарешті сформувалася думка про необхідність створення Всеукраїнського музею злочинів більшовицької влади проти людяності. Місцем його розташування може стати приміщення, де було розстріляно тисячі українців у центрі Києва. Фахівці зауважують, що експонати вистачить на 10 таких музеїв. У Львові є музей «Тюрма на Лонцького», експонати якого розповідають про жахіття, які чинили за наказом компартійної влади чекісти. В інших українських містах також мають бути такі музеї, бо громадяни повинні на власні очі побачити і збагнути, через які страждання пройшов наш народ, щоб здобути незалежність.

Сергій ЗЯТЬЄВ

УКРАЇНЦІ ВШАНУЮТЬ ПАМ'ЯТЬ ЖЕРТВ ВЕЛИКОГО ТЕРОРУ 1937–1938 РОКІВ

Президент України Петро Порошенко підписав Указ «Про заходи у зв'язку з 80-ми роковинами Великого терору — масових політичних репресій 1937–1938 років».

Як наголосили в прес-службі глави держави, головною метою документа є донесення до українського суспільства та світової спільноти об'єктивної інформації про злочини, які скоїв у XX столітті комуністичний тоталітарний режим на території України, а також сприяння утвердженню в суспільстві ідеалів гуманізму.

Відповідно до указу, доручено Кабінету Міністрів України протягом місяця створити Організаційний комітет із підготовки й проведення заходів у зв'язку з 80-ми роковинами масових політичних репресій 1937–1938 років, розробити й затвердити протягом трьох місяців відповідний план заходів на 2017–2018 роки та забезпечити його виконання.

Визначено низку завдань центральним і місцевим органам виконавчої влади щодо здійснення меморіальних заходів, широкої інформаційної кампанії, подальших наукових досліджень і продовження пошукової роботи за зазначеною темою, а також щодо здійснення заходів із подальшого розвитку Національного історико-меморіального заповідника «Биківнянські могили».

Закордонні дипломатичні установи України мають здійснити заходи у зв'язку з 80-ми роковинами Великого терору й сприяти українській громадськості за кордоном у вшануванні жертв цієї трагедії, здійснити відповідну інформаційну роботу за межами України.

«МІСЦЯ РОЗСТРІЛІВ ТРИМАТИ В СУВОРІЙ ТАЄМНИЦІ!..»

5 серпня 1937 року тодішній нарком НКВС СРСР Єжов підписав наказ № 00447, у якому було передбачено здійснення «операції з репресування куркулів, активних антирадянських елементів». Наказ діяв до листопада 1938-го.

У наказі було визначено для кожної республіки та області ліміти за першою й другою категорією (ішлося про розстріл і заслання). Усе відбувалося практично без суду й слідства. Їхні функції виконували так звані трійки, до складу яких уходили секретар обкому партії, начальник місцевого НКВС і прокурор.

Усі «антирадянські елементи» ділили на дві категорії: «найбільш ворожі» і «менш активні, але теж ворожі». Перші підлягали негайному арештові та після розгляду їхніх справ «трійками» — розстрілу. Другі підлягали відправленню в концтабори на 8–10 років. Іще не висохло чорнило на наказі, як із Кремля в кожну республіку полетіла шифрограма під № 863. У ній був наказ місцевим керівникам визначитися з кількістю людей, яких вони готові розстріляти або вислати у віддалені райони країни.

Операцію планували на чотири місяці, але вона розтяглася на всі п'ятнадцять: очевидно, надто багато виявили «ворогів народу». У наказі №00447 було передбачено «збереження місць розстрілів у суворій таємниці». Чи не тому більшість із них досі нам не відома?

Інформація про оголошення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності нерухомого військового майна, яке знаходиться на балансі і обліковується в КЕВ м. Харків:

№ п/п	Найменування об'єкта оцінки, площа, місцезнаходження (адреса, в/м), балансоутримувач (назва, код за ЄДРПОУ, контактний телефон)	Орієнтовна дата оцінки	Мета проведення оцінки
1	Нежитлові приміщення окремо розташованої будівлі № 2 нерухомого військового майна загальною площею 346,7 кв.м за адресою: м. Харків, вул. Семінарська (Володарського), 46, в/м № 36, що перебуває на балансі КЕВ м. Харків, (079)2-32-80, тел. (057)700-44-63	На поточну дату	Визначення вартості об'єкта з метою подовження терміну дії договору оренди

Відповідно до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015р. № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 11.06.2015р. за № 699/27144, по кожному об'єкту оцінки окремо претенденти на участь у конкурсах подають до КЕВ м. Харків конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація повинна надійти до комісії не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копії сертифіката суб'єкта про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція претендента подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також терміну виконання робіт, якщо він не визначений в інформації про проведення конкурсу; умови розрахунків (відстрочки платежів).

У випадку, якщо два або більше учасників конкурсу отримають однакову кількість балів, комісія для визначення переможця конкурсу враховує додаткові критерії, до яких належать: досвід учасника конкурсу з оцінки подібного майна; кількість та якість виконаних учасником конкурсу договорів на проведення оцінки майна, укладених з орендодавцями.

Конкурс відбудеться у КЕВ м. Харків за адресою: м. Харків, вул. Пушкінська, 61, об 11.00 через 14 днів після опублікування цієї інформації.

Тел. для довідок: (057)700-44-63.

***

Результати конкурсного відбору на посаду керівника державного підприємства Міністерства оборони України «643 управління начальника робіт»

29 березня 2017 року відбулося засідання постійно діючої комісії з проведення конкурсного відбору керівників суб'єктів господарювання державного сектору економіки, що належать до сфери управління Міністерства оборони України із заслуховування конкурсних пропозицій учасників конкурсного відбору на посаду керівника державного підприємства Міністерства оборони України «643 управління начальника робіт».

За результатами проведеного комісією конкурсу переможцем конкурсного відбору на посаду директора ДП МОУ «643 управління начальника робіт» визнано Харитонюка Олександра Павловича.

***

Військовою частиною А0515 здійснюються заходи з організації передачі на реалізацію металобрухту та інших вторинних ресурсів.

Суб'єктам господарської діяльності, зацікавленим у співробітництві з військовою частиною А0515 із зазначеного питання, прошу надати до військової частини А0515 (04176, м. Київ, вул. Електриків, 33, тел. 428-60-89) наступні документи: копії документів про надання Кабінетом Міністрів України повноважень з реалізації на внутрішньому ринку продуктів утилізації військового майна, утворених в ході робіт з утилізації, металобрухту та інших вторинних ресурсів, які утворюються та зберігаються у Збройних Силах України; копії установчих документів підприємства (нотаріально завірена копія Статуту або іншого установчого документа зі змінами та доповненнями, оригінал або нотаріально завірена копія виписки чи витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців); копії ліцензії Міністерства економічного розвитку і торгівлі України (Міністерства промислової політики України) на вид господарської діяльності «Заготівля, переробка, металургійна переробка металобрухту кольорових і чорних металів»; довідка на підтвердження досвіду виконання аналогічних договорів; наявність фінансової спроможності (баланс, звіт про фінансові результати, звіт про рух грошових коштів за звітний період); оригінал або нотаріально завірена копія довідки з обслуговуючого банку (банків) про відсутність (наявність) простроченої заборгованості за кредитами; оригінал або нотаріально завірена копія довідки з податкової інспекції про відсутність заборгованості по обов'язкових платежах до бюджету; оригінал або нотаріально завірена копія довідки про відсутність підприємства в єдиній базі даних про підприємства, щодо яких порушено провадження у справі про банкрутство; копія свідоцтва про реєстрацію платника податку на додану вартість; копія довідки ЄДРПОУ; відсутність у підприємства питань, пов'язаних із судовою тяганиною; очікуваний відсоток комісійної винагороди за виконання послуг щодо реалізації металобрухту (вказати відсоток залежно від обсягу партії металобрухту) та інші витрати підприємства, пов'язані з реалізацією.

Копії документів повинні бути завірені належним чином.

Прийом документів проводиться протягом 30 днів з дати публікації.

***

Військовою частиною А0515 здійснюються заходи з організації передачі на переробку брухту і відходів із вмістом дорогоцінних металів від списаного військового майна номенклатури військової частини А0515, а також брухту і відходів із вмістом дорогоцінних металів від іншого списаного військового майна, яке зберігається у підпорядкованих військовій частині А0515 військових частинах.

Суб'єктам господарської діяльності, зацікавленим у співробітництві з військовою частиною А0515 із зазначеного питання, прошу надати до військової частини А0515 (04176, м. Київ, вул. Електриків, 33, тел. 428-60-89) наступні документи: копії установчих документів підприємства (нотаріально завірена копія Статуту або іншого установчого документа зі змінами та доповненнями, оригінал або нотаріально завірена копія виписки чи витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців); копії ліцензії Державної пробірної служби України (Міністерства фінансів України) на вид господарської діяльності «Збирання, первинна обробка відходів і брухту дорогоцінних металів та дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння органогенного утворення, напівдорогоцінного каміння», ліцензії Міністерства економічного розвитку і торгівлі України (Міністерства промислової політики України) на вид господарської діяльності «Заготівля, переробка, металургійна переробка металобрухту кольорових і чорних металів»; калькуляції витрат підприємства на переробку брухту з вмістом дорогоцінних металів (окремо нерозібраного, розібраного, акумуляторних батарей, брухту кабельної продукції, кінофоторентгеноматеріалів) з розшифровками по статтях; довідка на підтвердження досвіду виконання аналогічних договорів; наявність фінансової спроможності (баланс, звіт про фінансові результати, звіт про рух грошових коштів за звітний період); оригінал або нотаріально завірена копія довідки з обслуговуючого банку (банків) про відсутність (наявність) простроченої заборгованості за кредитами; оригінал або нотаріально завірена копія довідки з податкової інспекції про відсутність заборгованості по обов'язковим платежах до бюджету; оригінал або нотаріально завірена копія довідки про відсутність підприємства в єдиній базі даних про підприємства, щодо яких порушено провадження у справі про банкрутство; копія свідоцтва про реєстрацію платника податку на додану вартість (у разі сплати ПДВ), копія свідоцтва про право сплати єдиного податку (у разі сплати єдиного податку) або інших видів податків; копія договору, укладеного з Національним банком України на постачання дорогоцінних металів до Державної скарбниці України; копія довідки ЄДРПОУ; копії документів щодо майнового стану (майнових прав) на виробничі потужності (приміщення), які використовуються підприємством для здійснення господарської діяльності зі збирання, первинної обробки відходів і брухту дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння.

Копії документів повинні бути завірені належним чином.

Прийом документів проводиться протягом 30 днів з дати публікації.

***

На виконання Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 20 січня 2015 року № 29, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19 лютого 2015 року за № 202/26647 (далі — Наказ), Міністерство оборони України інформує про результати проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності у випадках відчуження окремо визначеного військового майна, що відбувся 30 березня 2017 року за адресою: 03113, м. Київ-113, проспект Перемоги, 55/2, Головне управління майна та ресурсів, каб. 223 (інформація про проведення конкурсного відбору суб'єктів оціночної діяльності була розміщена на офіційному веб-сайті Міністерства оборони України 14 березня 2017 року та опублікована у друкованому виданні «Народна армія» № 11(5491) від 16 березня 2017 року).

За результатами наданих конкурсних пропозицій та відповідно до критеріїв, визначених Наказом, рішенням комісії оголошено переможцем наступного суб'єкта оціночної діяльності:

за лотом 1 — фізична особа-підприємець МЕДИНЦЕВ М.М.

***

Державний науково-випробувальний центр Збройних Сил України (м. Чернігів) скасовує конкурс на заміщення вакантних посад

Відповідно до наказу Міністерства оборони України від 17.03.2017 року №153 «Про визнання такою, що втратила чинність, директиви Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України від 12.01.2017 № Д-1», у військовій частині А4444 скасовано конкурс на заміщення вакантних посад, оголошений 19 січня 2017 року.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення будівлі інв. № 2 військового містечка № 27 площею 122,90 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, пр. Перемоги, 55/2.

Балансоутримувач: Київське КЕУ.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 31.03.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строк виконання, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 21 квітня 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067)405-01-40 або (044)242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — частини нежитлового приміщення п'ятиповерхової будівлі № 95 штабу (інв. № 10310007) військового містечка № 64 площею 1,00 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, проспект Повітрофлотський, 6.

Балансоутримувач: Центр забезпечення службової діяльності МОУ та ГШ ЗСУ.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 31.03.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строк виконання, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться об 11 год. 30 хв. 21 квітня 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067)405-01-40 або (044)242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — нежитлові приміщення будівлі інв. № 41, військового містечка № 54 площею 36,52 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Госпітальна, 18.

Балансоутримувач: Київське КЕУ.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 31.03.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строк виконання, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 12 год. 21 квітня 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067)405-01-40 або (044)242-81-99.

***

Київське квартирно-експлуатаційне управління оголошує конкурс з відбору суб'єктів оціночної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежної оцінки нерухомого військового майна

Об'єкт оцінки: нерухоме військове майно — частина нежитлового приміщення будівлі інв. № 66 військового містечка № 157 площею 126,30 кв. м.

Місцезнаходження об'єкта оцінки: м. Київ, вул. Тополева, 7.

Балансоутримувач: Національний університет оборони України імені Івана Черняховського.

Мета проведення незалежної оцінки: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати.

Орієнтовна дата оцінки: 31.03.2017.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оціночної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/27144.

Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що там містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються позначкою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з позначкою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строк виконання, який не повинен перевищувати 7 календарних днів, а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до Київського КЕУ не пізніше ніж за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 12 год. 30 хв. 21 квітня 2017 року за адресою: м. Київ, вул. Ав. Антонова, 2/32, каб. 15.

Документи надсилати поштою на адресу: 03186, м. Київ, а/с 37, Київське КЕУ; надавати особисто за адресою: м. Київ, вул. Курська, 13А, каб. 107.

Телефон для довідок: (067)405-01-40 або (044)242-81-99.

***

Українська військово-медична академія оголошує конкурс на заміщення вакантних посад військовослужбовців та посад, які заміщують працівники Збройних Сил України:

Старшого наукового співробітника науково-дослідного відділу організації медичного забезпечення Науково-дослідного інституту проблем військової медицини, ШПК — «підполковник медичної служби «, посадовий оклад — 1380–1460 грн.

Викладача кафедри військової хірургії факультету перепідготовки та підвищення кваліфікації, ШПК — «майор медичної служби», посадовий оклад — 1180–1250 грн.

Наукового співробітника науково-дослідного відділу (наукового супроводу створення та модернізації медичної техніки) Науково-дослідного інституту проблем військової медицини, посадовий оклад — 3392–4800 грн.

Молодшого наукового співробітника науково-дослідного відділу (наукового супроводу створення та модернізації медичної техніки) Науково-дослідного інституту проблем військової медицини, посадовий оклад — 2912–4128 грн.

Умови конкурсу:

Старшого наукового співробітника науково-дослідного відділу:

висококваліфіковані фахівці офіцерського складу без наукового ступеня та вченого звання, які мають рівень вищої освіти, не нижчий за другий (магістерський), стаж військової служби на відповідних посадах за фахом та досвід науково-дослідної роботи не менше як 2 роки. За наявності наукового ступеня без вимог до стажу роботи, наявність наукових праць, патентів на винаходи або корисні моделі.

Викладача кафедри:

особи офіцерського складу, які мають досвід роботи на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр».

Наукового співробітника науково-дослідного відділу:

висококваліфіковані фахівці без наукового ступеня та вченого звання, які мають рівень вищої освіти, не нижчий за другий (магістерський) та досвід роботи за фахом не менше як 5 років. За наявності наукового ступеня без вимог до стажу роботи, наявність наукових праць, патентів на винаходи або корисні моделі.

Молодшого наукового співробітника науково-дослідного відділу:

Вища освіта, без наукового ступеня й вченого звання та досвід роботи за фахом не менше як 3 роки. За наявності наукового ступеня, закінчення аспірантури або проходження стажування без вимог до стажу роботи.

За всіх інших рівних умов перевагу надають кандидатам, які мають досвід участі в бойових діях.

Термін подання документів — до 10.05.2017.

Для участі в конкурсі надсилають такі документи (матеріали):

рапорт по команді (вказати свій контактний телефон, ШПК займаної посади та посадовий оклад), автобіографію, завірені копії документів про освіту та кваліфікацію (дипломи та додатки до дипломів), копії документів про науковий ступінь, учене звання, список наукових праць, винаходів, публікацій, інші документи, які свідчать про професійні риси претендента, довідку про проходження військової служби, медичну книжку та медичну характеристику, службову характеристику, копію службової картки, витяг із Резерву кандидатів для просування по службі, завірений встановленим порядком (якщо особа офіцерського складу бере участь у конкурсі на заміщеннія вакантної посади, вищої, ніж та, на якій перебуває).

Документи оформлюють і подають у вигляді конкурсної справи із супровідним листом на адресу: 04655, м. Київ, Мельникова 24А, начальнику Української військово-медичної академії.

***

Відповідно до рішення Міністра оборони України від 07 березня 2017 року № 4233/з скасовано конкурс на заміщення вакантної посади начальника Національного університету оборони України імені Івана Черняховського, оголошений в газеті «Народна армія» від 02 березня 2017 року № 9 (5489).

ХРАМ БЕЗ ГОЛОСУ

Сталося те єдине, чого він боявся найбільше, — він утратив голос. Те єдине, заради чого він існував та в чому вбачав своє призначення у цьому світі. Колись потужний і протяжний, лункий і чистий, його голос уливався в хор інших голосів, які своєю врочистою кантатою були здатні пробудити від дрімоти навіть стомленого трудами Господа. Співаючи, він щоразу відчував присутність Всевишнього, він чув, як крізь його вібрації підносяться кудись у невимірну далечінь прохання та молитви. Він чув, можливо, першу в житті дитячу розмову з Богом. Він щиро радів, співаючи «Многая літа» парубкові й дівчині, які зголосилися стояти одне за одного все життя. Він щиро тужив за тим зігнутим роками важкої праці й життя дідом, котрий щонеділі ходив просити здоров'я для своїх численних дітей та онуків і котрого одного дня принесли люди в повитій чорною матерією труні. Тоді його голос звучав особливо врочисто й тужливо, проводжаючи душу трударя в останню путь.

Але це минулося, і він навіть уже почав забувати, як колись промовляв до небес. Одного дня зі своєї високої оселі він почув незрозуміле слово «війна». А потім у його дім ударила перша міна, яка прилетіла з боку великого міста. Це було боляче. Гарячі, з рваними краями уламки металу змусили його скрикнути, сіпнутися від болю. Але поруч не було того, чиї дбайливі руки багато років допомагали його голосові звучати й промовляти правильно. Тому замість звуку, глибокого й чистого, вийшов тоненький зойк. Поруч так само, наче обпечені, скрикнули його брати. Потім кулі, міни й снаряди долітали до нього ще багато разів, змушуючи кричати та лишаючи на його тілі глибокі борозни ран. Але голос… його справжній голос загубився серед інших, страшних звуків війни, яка точилася навколо. Він бачив, як поруч гинули ті, що намагалися не допустити лиха. Зовсім молоді хлопці й давно посивілі чоловіки. Їх виносили на руках, накривши їм обличчя синьо-жовтою матерією. А він навіть не міг нічого зробити, нічого сказати, бо не мав голосу.

…Літо змінила осінь, за нею прийшла зима. Усе навколо його оселі перетворилося на пустку, якою гуляли холодні вітри, що єдині не забували про нього. Часом вітер гойдав уцілілі мотузки, намагаючись вивести його з дрімоти. Але марно, без людини все марно. От якби набратися сили та розгойдатися, пробуджуючи від сну ту силу, що здатна прорізатися крізь безмежний простір і заговорити, розповісти, як спеку змінюють дощі, як тумани пеленою оповивають спорожніле місто. Про те, як хочеться знову заспівати «Многая літа» молодятам і донести до Бога першу дитячу молитву. А поки що в нього лишилася тільки можливість мовчки сподіватися, вірити, що одного разу чиїсь добрі руки знову відімкнуть темницю його голосу.

…За три роки бойових дій на Донецькому напрямку колись заможне селище Піски на околицях Донецька перетворилося на місто-примару. Тисячі снарядів і мін, які випустили російські загарбники, зруйнували всі житлові будівлі та об'єкти інфраструктури в населеному пункті. Серед них — православний храм і дзвіниця. Дзвони церкви мовчать третій рік поспіль…

Володимир СКОРОСТЕЦЬКИЙ

Руїни храму в Пісках

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

ГОВОРІМО ПРАВИЛЬНО!

ПОСАДКА НА ПОЇЗД ПРОДОВЖУЄТЬСЯ ЧИ ТРИВАЄ?

Запам'ятайте: слова *потяг* і *поїзд* — синоніми, уживайте їх на власний розсуд. Щоправда, більш поширеним є все ж таки **поїзд**.

Ось ви на вокзалі… І чуєте: *«Посадка на поїзд Київ — Одеса продовжується»*. Ні! Не продовжується, краще **триває**!

Зверніть увагу: відрізок часу краще називати словом триває. Наприклад, урок **триває** 45 хвилин, але вчитель може його **продовжити** на кілька хвилин (за рахунок перерви).

Тому оголошення на вокзалі має бути таким: *«Посадка на поїзд Київ — Одеса* **триває**, *хоча з технічних причин її можуть* **продовжити***»*.

СМІЄМОСЬ, ОТЖЕ, НЕ ЗДАЄМОСЬ!

— Як навчити дівчину плавати?

— То ціла наука: однією рукою обіймаєш за талію, іншу підкладаєш під груди…

— Дурню, я про свою сестру!

— Так би одразу й сказав! Дай їй копняка з мосту!

***

— Любий, пам'ятаєш, ти їздив на риболовлю?

— Так, а що?

— Твоя щука телефонувала, сказала, що з ікрою.

***

Учитель дав завдання на тему: «Якби я був директором фірми…»

Усі старанно пишуть, і тільки Іван дивиться у вікно.

— А ти чого не пишеш? — запитує вчитель.

— Чекаю на секретарку!

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 29865 Замовлення 53486

Ціна вроздріб – договірна

ТВО головного редактора Анатолій МАРКЕВИЧ

Чергові по номеру — Сергій ВОРОНКОВ, Костянтин МАШОВЕЦЬ

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції:
вул. Мельникова, 24, м. Київ, 04050

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 489-50-12

Рр — Реклама редакції (подається безкоштовно)
Р — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9 771029 911004